

ÖNSÖZ

Söze, beni Çömlekçi'nin ellerinde kil çamuru olmami saglayan Tanriya sükretmekle baslamak istiyorum. Ayrica çogu uçaklarda gerçekleştirilen yazilarimin anlasilir olmasinda büyük gayretleri olan Vera Rector ve Corine Moser'e de tesekkür ediyorum. Gelinimiz Wendy'e önerileri ve editörlüğü için tesekkür ediyorum. Incil'den ayetler seçmeme yardımcı olan Tommy Thompson ve Loran Wimbish'e tesekkür ediyorum. Kitap kapagini düzenleyen Chanti Downey'e tesekkür ederim. Son olarak herbirimize tekrar tesekkürler. Katkiniz kabul edilen dualarinizdi.

Bu kitap ilk torunumuz Noah'a ithaf edilmistir. Bu kitapta Noah ona öyle hitap ettigi için karim Judi "Nana" olarak, oglum Tom ise "Baban" olarak anilmaktadir.

Bu kitap üzerinde hemen hemen bir yıl çalistik. Basladigim zaman Noah 1.5 yasinda ve tek torunumuzdu. Bu kitap kendisine ve anne babasina 2000 Nisaninda Paskalya hediyesi olarak verildiginde ikinci torunumuzun yolda oldugunu biliyorduk.

Bu kitap eger yayınlanirsa bütün geliri Kristine Marie Wells Burs Vakfinda toplanacak ve öğretmenlik meslegini seçenleri destekleyecekti.

Cennetteki Yüce Tanrimiza hamdolsun.

Tom Wells

BASLARKEN

MATTA 11:28 "EY BÜTÜN YORGUNLAR VE YÜKÜ AGIR OLANLAR!
BANA GELİN BEN SİZE HUZUR VERİRİM."

Noah bu kitabı ilk okudugunda ben hala yasiyorsam, konusacagimiz bir çok yeni konu olacaktır ama ben bu hikayeyi o amaçla yazmıyorum. Bunu sana ve gelecekteki bütün torunlarima yazmamın amacı sayısız sevgi temasları (Lütuf) ile birer birer beni bugünkü kimliğime getiren Tanrı'yi kabul etmek ve sükran duymanın ne kadar önemli olduğunu belirtmektir. Sen 5 - 6, bense 58 - 59 yaşında olduğumuzda sen benimle ilgili anıları oluşturmaya başlayacaksın. Bilmeni isterim ki, ben hatırladığın kişiliğimi bir gecede ya da kendi kendime kazanmadım. Umuyorum ki sen büyüdükçe sevginin teması seni şekillendirmeye başlayacaktır. Bu kelimelerle ve, Nana ve benimle geçireceğin süre içinde sana verilen Lütüflardan birinin bizler olması için dua ediyorum.

Bu bölümlerin muhtesem bir katedrali inşa eden yapı bölümleri gibi olması düşünülmüştür. Tıpkı hayatlarımız gibi bir Katedral de sırasıyla temel, duvarlar, çatı ve kule gibi bölümlerin oluşmasıyla ortaya çıkar. Bu yapı bölümleri yaşamımızdaki mutluluklar, acılar, üzüntüler ve umulmadık (en azından bizim için) olaylar gibi bizi biz yaparlar. Yaşamımızdaki temaslar da, inşa edilerek, Tanrı'ya atfedilen bir sanat eserine dönüşen, essiz bir Katedral olan tas gibi, biz de hep değişiriz (Ben güzel veya muhtesem değilim ama bir gün Tanrı'ya atfedilmiş olmayı umuyorum).

Aynı şeyi başka bir yoldan anlatmayı deneyeyim. (Nana bunu her zaman yaptığımı söylüyor.) İnsanlar Katedral'leri; Tanrı insanları inşa ediyor. Bu onun Lütufuyla oluyor. Onun her Lütufuna nail olduğumuzda bize sevgi ile temas edildiğini öğrenmiş bulunuyorum. Bu hikaye Nana'nın veya benim hikayemiz değil, Tanrının inayetiyle bizim O'nun ve baskaları için (Sen dahil) sevginin teması ile şekillendirmemizin hikayesidir. Tanrı, Mesih İsa ve Kutsal Ruh usta çömlekçilerdir. Bu hayat çarkında döndükçe onların dokunuslarıyla ancak onların gördüğü ve yarattığı bir saheserin ortaya çıkmasına yardımcı olmalıyız.

Noah, sunu sakın unutma, sevginin teması karşılıksızdır, çünkü bunu bize lütfeden, bedelini çarmıha gerilerek ödemistir. Lütuf her yerde ve herkes tarafından verilebilir. Lütfen almak ve vermek için hazır ol.

Bu hikayeyi bitirdiğinde, tüm bildiklerinin bir sevgi teması ile tüm bildiklerini değiştirebileceğini anlayabilmen için dua ediyorum.

Amin.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	Bir Sevgi Temasi
Bölüm 1	John Cline
Bölüm 2	Lala
Bölüm 3	Kutsal Ruh
Bölüm 4	Nana
Bölüm 5	Annem ve Babam
Bölüm 6	Duane
Bölüm 7	Nana (Devami)
Bölüm 8	Kristine (Pee Wee)
Bölüm 9	Eddie
Bölüm 10	Annen ve Baban
Bölüm 11	Temaslar
Bölüm 12	Birlikte bitirirken

BIR SEVGI TEMASI

I TIMOTEYUS 1:14 "AMA RABBIMIZIN LÜTUFU, IMANLA VE MESİH İSA'DA OLAN SEVGİYLE BİRLİKTE ÜZERİME BOL BOL DÖKÜLDÜ."

Hepimiz sevgi ile temas halindeyiz. Hiç kimse, hiçbir yerde ne kadar izole edilmiş olursa olsun sevginin temaslarından kaçamaz. Böyle düşünmüyorsanız, bana basit bir çiçeğin güzelliğini, yağmurun temiz kokusunu, güneşin sıcaklığından zevk almayan birisini gösterebilir misiniz? Bütün bunlar Cennetteki seven Tanrı'mız tarafından gönderilen sevgi temaslarıdır. Çoğumuza sevgi özel bir şekilde temas etmiştir ve bazen bu temasları bize sundukları Lütuf ile de tanımlayamayız. Lütuf bazen aklımızdan ve kalbimizden bile gizlenebilir veya başka şekilde olabilir. Bu konuda düşün. Sunları bana nasıl tanımlarsın :

Tanrıya olan inancın
 Kurtaricinin Mesih İsa'ya olan inancın
 Mesih İsa'nın hediyesi olan Kutsal Ruh
 Sevgili, anlayışlı, destekleyici, istekli ve şükredici bir es (Nana gibi)
 Çok özel bir Lütuf olan çocuklar
 Çok özel bir Lütuf olan torunlar
 Her ihtiyacın olduğunda hazır olan gerçek ve özverili dostluklar
 İlham olan bir rahip ve sana kucak açan bir kilise ailesi

Bu özel ve kişiye has sevgi teması listemiz sonsuza kadar gidebilir. Bu listeyi uzatmamızı kısıtlayan tek şey her temasın bir Lütuf olduğunun farkında olmayışımızdır.

Bu sevgi temaslarini algiladigimizda, onlarla yasadigimizda, onlardan öğrendigimizde ve onlar vasitasi ile degistigimizde, onlardan hep zevk almayi onlari anilarimizda yasatarak, ve baskalariyla paylasarak elde ederiz. Biz de uzanip ne kadar zor olursa olsun baskalarina dokundugumuzda tekrar sevgi temasina mazhar oluruz.

Noah, Tanrının Lütufu benim için tanimasi ve kabul edilmesi zor bir kavram olmustu. Vermekten her zaman mutlu oldum ve karsi Lütufu aldigimda kendimi rahatsiz hissettim. Simdi Lütufun ne oldugunu bildigim için onu kabul etmeyi öğrendim. Lütufu hep elimin altinda gibi görmemek için her zaman büyük çaba gösteriyorum.

II KORINTLILER 8:1 "SIZE, TANRI'NIN LÜTUFUNDAN SÖZ ETMEK İSTİYORUZ."

Bunu yazarken, hayatimda bana sayamayacagim kadar çok temas gönderen Lütufun senin de Lütufu tanimana yardimci olmasına dua ediyorum. Ne kadar kısa zamanda tanirsan o kadar kısa zamanda Cennetteki Tanri'na sükretmeyi öğreneceksin. (Büyükbaban bunu yeteri kadar sik yapmiyor). Sana gelen Lütufu baskalariyla paylasmazsan da kalbim üzüntüyle dolacaktır Noah. Suna dikkat et : Sakin ola ki Lütuf'un seni kendi budalaca eylemlerinin sonucundan kurtaracagini düşünme.

Bunu sana yazmamın nedeni, benim hayatimin Lütuf sayesinde yasanmasi ve sana bu hikayeleri anlatmak için yaninda olamamam ihtimalidir. Simdi bunun hepsi dogru degil, belki de sana hepsini anlatamayabilirim çünkü büyükbaban çabuk aglar ve, hem aglayip hem konusamaz (Hiç bir zaman aglamanin bir erkegi küçülttüğüne inanmadim). Bana ihsan edilen temaslardan, Lütuflardan senin de öğrenmeni, beni degil fakat yasanan Lütufu öncelikle öğrenmeni isterim. Çünkü mukaddes kitabi, Lütufu sana açıklayabilecek kadar iyi bilmiyorum, bu hikayeler vasitasiyla sana anlatmaya çalıştigim "Bütün bildigim, sevginin temasi ile bütün bildigimin degistigidir".

BÖLÜM 1 : JOHN CLINE

II KORINTLILER 12:9 "LÜTUFUM SANA YETER ÇÜNKÜ GÜCÜM GÜÇSÜZLÜKLE TAMAMLANIR."

Geçen 55 yıl içinde kim olduğumu, ne olup ne olmadığımı öğrenmiş bulunuyorum. Çünkü bu sayısız lütufların sonucunda ne olmadığımı ve sahip olmadıklarımın üzülmektense ne olduğuma ve sahip olduğlarıma sükreliyorum. Tabii ki hayatıma böyle başlamadım. Baban sana aile filmlerimizde beni gösterdiğinde güzel bir çocuk olmadığımı göreceksin. Belki de bu yüzden dikkat çekmek için çoğu zaman yanlış şeyler yaptım. Noah, bilmeni isterim ki yaptığım birçok şeyden kivanç duymuyorum ve kesinlikle senin de benim gibi bencil ve aptalca davranmanı istemiyorum. Hatırlıyor musun sana "Sana yapılan Lütufun seni budalaca davranışlarının sonucundan korumasını bekleme" demistim? Tekerlekli iskemledeki, mezarlıklardaki kalbi kırılmış insanlar bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldılar. Mesih İsa bize Tanrı'yi kışkırtmamamızı ve ona hamdetmemizi söyledi. Aynı zamanda bağışlayıcı ve huzur verici olarak bulunmayı vaad etti.

Yaptığım her berbat şeyi sana anlatmayı planlamıyorum. Tevkif edilmek, çalmak, yalan söylemek ve aldatmak kişinin kendi torununun bilmesini istediği şeyler olmayabilir, ama bunlar beni ortaya çıkaran temel taşlarıydı, ve sevginin teması ile de beni batırmadılar.

12 - 13 yaşındayken bir yılda boyum 23 santim uzamıştı. Boyum 2 metre kilom ise 70'ti. O kadar zayıf ve orantısızdım ki, yan döndüğümde ve dilimi çıkardığımda ayakta durmaya çalışan bir fermuara benziyordum. Daha da kötüsü berbat tavsan dişlerim vardı ve tel örgünün arkasından bir misir koçanını tel örgüye dokunmadan yiyebilirdim.

Okul başlangıçta benim için kolay değildi. Su anda okulda olsam büyük olasılıkla handikaplı çocuklar sınıfında olurdu. O kadar yavaş okuyordum ki sınıfta yüksek sesle okumaya kaldırıldığımda utanıyordum. Okuma ödevimin diğerlerine göre çok uzun sürmesinden öyle nefret ediyordum ki, bu probleme bir çözüm aradım ve kısa süre sonra başka imkanlar geliştirdim: hile yoluna saptım. Aldatma ve yalan hile ile elele devam etti ve onlar basaramadığında bu kez en güvenilir silahım yalakalık oldu.

Bu, matematik hariç bütün derslerde geçerliydi. Matematik bende dogustan vardı ve matematikte her zaman sınıf birincisi oldum.

Çogu zaman dersimi çalismaktansa, çalismadan geçmek için neler yapmam gerektiğine daha çok zaman harcadım. O yastaki bir çok çocuk gibi dikkat çekmek istiyordum. Benim problemim bunu yanlis yerde aramakti.

Babam ben 28 yasındayken öldü. Ne yazık ki hala çok genç ve egoizmle kör olduğum için onun beni, kizkardesimi, agabeyimi ve annemi ne kadar çok sevdiğini farkedemedim. Aynen Mesih Isa gibi o beni bir karsilik veya tesekkür beklediği için sevmedi. Böyle yapmadığı da iyi oldu çünkü eger öyle olsaydi, tesekkür ve sükran derecelendirilseydi herhalde "F" alirdim, yani en düşük notu ... Bülug çağimda onu çok hayal kırıklığına ugratmis olmalıyım ama bunu gösterdiğini hiç animsamıyorum. Onun ve annemin sevgi dokunuslarına tesekkür tarzım paralarını çalmak, ve hemen her konuda yalan söylemek oldu.

14 yasında halter çalismaya basladığım Genç Hirstiyanlar Kulübü'nde, orada hayir için görev yapan John Cline ile tanistim.

O benim gayretlerimden ne olmak istedigimi ve Cennetteki Babam ve öz babam gibi ne olabileceğimi gördü. O üç yıl zarfında John bana ve en iyi arkadaşım Tom Fugget'e büyük ve sağlam sevgisini verdi. Aynı zamanda bize agirlik kaldırarak vücudumuzu gelistirmemizi öğretti. Haftada üç gece ve bütün Cumartesiler bizim orada olduğumuz zamanlarda John da oradaydi. John kendisi de çok ciddi bir vücutçu idi. Mr. Universe yarışmasına katilmis fakat boyu sadece 155 cm olduğundan (ciddi olarak yarisabilmek için en azından 10 cm daha uzun olması gerekiyordu) elemeleri geçememisti. Bu yarışmadan seneler sonra bile mükemmel bir fizigi vardı. Ben 2 metre ve 75 kilo, (agiz dolusu telle daha da çekici) arkadaşım Tom ve John'la devamlı çalıma beraberliğimizi gözünün önüne sen getir artık.

3 yıl içinde John'un bazen kibar, bazen de çok kibar olmayan rehberliğinde, Tom ve ben güçlü vücutlara sahip olduk. Hayatımda ilk kez görüntümden memnundum. Kendime güvenimi ve inancımı kazanıyordum. Daha da önemlisi John'dan ve onun yaşam tarzından, yaptığım seylerin yanlis olduğunu öğrendim (yeni gücümünden istifade etmek, yalan söylemek, çalmak, aldatmak ve içki içmek). John'dan aldığım bu sevgi dokunusu büyük bir itici güç oldu ve tam zamaniydi. Tanrının zamanlaması her zaman mükemmeldir... ne yazık ki John beni yalnızca dogru kulvara koyabilmisti ama gelecek yıllarda bu kulvarın sik sik disına çıkacaktım.

Çalistığım zaman gerçekten çok çalisirim. Bunu babamdan öğrendim. 13 yasında bir çocuğun genelde yaptığı iş olan gazete dagiticiliği yerine bahçe çimlerini budadığım ya da karlarını küredığım devamlı bir müsteri portföyüm vardı. Bir gün yogun bir kar yağışı vardı ve kulüpte çalıma saatimiz olan saat altı sularında yerdeki kar 30 santimi

bulmustu ve yağmaya devam ediyordu. Okul da erken tatil olmuştur ve öğleden sonrayı Tom ile birlikte bizim evde geçirmistik. Annem önceden haber vermesek de eve gelen arkadaşlarımı ağırlardı. Tom ile birlikte kulübe gittik. Kar dindikten sonra, bütün gece kürekle kar temizleyecektik. Kulübe geldiğimizde John'un da orada olması bizim için sürpriz oldu. İçeriye girdiğimizde küçük ve köhnemis masasında oturuyor ve bir albümdeki resimlere bakıyordu. O gece John vücutlarımız yerine kalplerimize ve beynimize hitap eden gerçek bir çalışma yaptı. John 2. Dünya savaşında Almanya'daki temerküz kamplarının en korkunç iki tanesini kurtaran piyade birliğine kameraman olarak refakat ediyordu. PBS programında, Schindler's List gibi filmlerde veya Holocaust Müzesi'nin duvarlarında gördüğümüz görüntüleri, kendi makinesinin objektifinden görmüş ve çekmişti.

Üç saat süre ile John'un anlattıklarını albümdeki birbirinden dehşet verici resimlere bakarak dinledik. John'un Tanrı veya Mesih İsa'dan bahsettiğini hatırlamıyorum, ama o gece ben yaşam ve ölüm üzerine ilk gerçek dersimi aldım. Tanrının beni sevdiğine ve geleceğim için planları olduğuna ait izler o gece kalbimde yer etmişti. O gece Mesih İsa'nın benimle olmadığı bir anın bile olmadığının farkına vardım (oysa benim onunla olmadığım o kadar çok an vardı ki). Ayrıca o gece Mesih İsa (John vasıtasıyla) kalbime hiç unutmayacağım bir sevgi teması bıraktı. "Tüm bildiğim, sevgi teması tüm bildiklerimi ebediyen değiştirmisti."

O gece John'dan ayrıldığımızda Tom ve ben gördüklerimizi ve duygularımızı hiç konuşmadık. Bütün gece kar küredik (Herbirimiz 120 dolar kazandık, bu 1958'de oldukça iyi bir meblağdı). O anda farkında olmamama rağmen, o gece O'nun sevgi teması ile şekillenecek bütün bir hayatın başlangıcı idi.

40 yıldan fazla bir süre John'un resimlerini ve bir soruyu kalbimde tasıdım. 1999 Kasımında yeni bir sevgi teması, Iwona Drozdek, beni Polonya'da gezdirdi ve beni Auschwitz temerküz kampına götürdü. Kalbimdeki soru suydü, "Bunlar olurken Tanrı neredeydi?" Sorum o gün cevabını buldu. O söz verdiği gibi oradaydı. O Onu sevenlere huzur getirmisti. O kampların en korkunç olanından içim huzur dolu olarak ayrıldım çünkü O'nun varlığı hala oradaydı.

John artık yaşamıyor. Bu hikayeyi esine göndermek istedim, ancak Vera adresini istediğinde esi nedense vermek istemedi. 5. ve 6. Sınıfta hocam olan Bay Isserman ve John ailemin dışında Tanrının bana lütfettiğini açığa çıkaran ilk kişiler olmuştur. Başlangıçta, onlar bir risk alarak, karşılığında teşekkür edecek veya karşılık olarak yardımda bulunma imkanı olmayan birisine el uzatan yabancılardı. Noah, Bay Isserman'ı ziyaret ettim ve ona teşekkür ettim. Ona ve dul bayan Cline'ye bunun bir nüshasını gönderdim. Gösterdikleri yakınlığın bir farklılık yarattığını ve bunun devam ettirildiğini gördüklerinde, hiç bir zaman beklemedikleri teşekkürleri almaları için dua ediyorum.

Bölüm 2: Lala

I CORINTHIANS 1:4 "TANRI'NIN MESİH İSA'DA SİZE BAĞISLADIĞI LÜTUFTAN ÖTÜRÜ SİZİN İÇİN HER ZAMAN TANRIMA SÜKREDİYORUM."

Sana Mesih İsa'nın benimle olmadığı bir an bile bulunmadığını söylemistim, ve şimdi anlıyorum ki LALA, babaannem gençlik dönemimde beni Mesih İsa'ya takdim etti ve O'nu kalbime ebediyen yerleştirdi. Sana ondan biraz daha bahsetmek istiyorum.

Lyle Wells senin büyük babaannendi; Büyük kelimesi onun bir anlamda yüce insanlığını anlatmakta yetersiz kalabilir. O ve büyükbabam üç çocukları olduktan sonra ayrılmışlardı. Büyükbabam kendisine Wells firmasının 1/8 hissesi miras kaldıktan sonra, artık eğlenme zamanı olduğunu düşündü. Kendi isteği ile Lala diye çağırdığımız büyükannem, iki erkek ve bir kız çocuğunu pek de büyük bir kişi olmadığını düşündüğüm büyükbabamdan çok az bir yardım alarak büyüttü. Babamın büyükbabamla ilişkisi bu nedenle oldukça sınırlı kalmıştı.

Lala'nın büyük oğlu Fritz o zaman tedavisi imkansız olan Ostimolites hastalığına yakalanmıştı. Lala henüz 19 yaşında iken Fritz'i kaybetti. Geçen yıllarda kızı Hope ve babamı benim de bulduğum bir cenaze töreni ile toprağa verildiğini gördüm. Lala oldukça zor ve yalnız geçen yaşamında, ona ihtiyaç duyduğumuzda özel sevgi teması ile bizimle her zaman birlikte olmuştur. Anneannenizin size ilgisini gördükçe Lala'nın kendi torunlarına olan ve bir karşılık beklemediği sevgisini torunları ile paylaşmasını hatırlıyorum. Lala tipki Nana gibi dünya yıkılsa bile umurunda olmadan torunlarından birisine konsantre olurdu ve onun için bu en önemli şeydi.

Lala Memphis'teki oldukça kati ama inançlı Methodist yuvasında büyümüşü, ve öğrendiklerini ve gözlemlediklerini çocuklarına ve torunlarına aktarmak için elinden geleni yapmıştı. Çocuklarının kiliseye devam etmelerini sağlamak onun için oldukça zor olmalıydı. Hem Wells sülalesi Katolik'ti hem de o araba kullanmayı bile bilmeyen bir yalnız ebeveyniydi.

Lala en basit şeyi bile (en azından bana) çok özelmis gibi göstermeyi bilirdi. Onun ayakta sallanmak ya da bir Cumartesi birlikte otobüsle kasabaya inmek o ve onun

özel sevgi teması ile bambaska bir şey olurdu. Arada bir taksiye binerdik ve Lala bana sanki özel soforlü bir Lumuzine bindiğimi hissettirirdi. Ancak babam öldükten sonra Lala'nin neden araba kullanmadığının farkına vardım: Çünkü onun araba alacak maddi gücü yoktu, ama o çok cömert bir insandı. Dört torununa verdiği hersey kendinden kisilmiş seylerdi. Onun nedenli kısıtlı imkanlarla yaşadığının farkına vardığında çok üzülmüstüm. Her çay içtiğim zaman, çocukluğumda hasta olduğum zamanlar ve Lala'nin ziyaretlerini hatırlarım. Torunlarından birisinin hasta olduğunu öğrendiğinde, hava nasıl olursa olsun tek odalı daireden evimize kadar yürürdü. Bize çay ve tarçinli tost yapar, ekmegin kenarini kesip dilimler, ve sonra uykuya dalincaya kadar basucumuzda bazen saatlerce otururdu. Çogu kereler ben yerken bana yeni bir Timex cep saati veya el feneri gibi özel hediyeler verirdi, ve bu benim kendimi daha iyi ve özel hissetmemi sağlardı.

Anne ve babami hayal kırıklığına uğratmamı pek önemsemezdim, dayakları yalnızca canımı yakardı ama Lala'yi üzdüğümde kendimden nefret ederdim. O bizi dövdüğünde canımızı yakmaması için kuru bir bez parçası kullanırdı, ama canımız yine de yanardı (fiziksel anlamda değil). Onun beni dövmesine neden olan birsey yaptığım için incinirdim ve onu üzdüğüm için kendimden nefret ederdim. Hiç söz konusu etmedi, ama bir Pazar sabahı kilisede olmam gerektiği bir zamanda babam beni bir tütüncü dükkanında yakaladığında Lala'nin çok üzüldüğünü tahmin ediyorum. Lala bana kiliseye bağış olarak 50 sent verirdi. Bense kiliseye gider, orada olduğumu kanıtlamamı sağlayacak program kagidini alır, bir başka kapıdan çıkarak o para ile Beckers tütüncü dükkanında tilt oynamaya giderdim. Her oyuna 5 sent ödenirdi. Babam beni orada bulduğunda 45 sentim ve makinede de 35 bedava oyunum vardı. Bana "arabaya bin" dediğinde düşünmeksizin en yanlış cevabı verdim. Dükkanın bir köşesinde, tilt makinesinin ayakları, topun yavas yuvarlanması için, benim ayak parmaklarımın üzerinde ona "biraz bekle 35 oyun sansim var" diye cevap verdim. Sonra da bütün günü cevabıma üzülen geçirdim.

Lala'nin doğum günlerimizi çok özel bir gün haline getirmek için de yöntemleri vardı. O her torununa on yaşına gelinceye kadar her yıl için bir dolar verirdi ama bunu çok özel yapan şey baskaydı. Kendisi asla kumar oynamaz veya at yarışına gitmezdi, ama yasımıza göre, verdiği paranın büyük bölümü at yarışlarında geçerli olan iki dolarlık banknotlar halinde olurdu. Eger yasımız yedi, ise iki dolarlıklardan üç adet ve tek bir dolar olurdu. O bize bu paraların at yarışı kazanmakta kullanıldıkları için uğurlu olduklarını söylerdi. Senin yaşamında seni, Lala'nin bana olan etkisi gibi pozitif etkileyebilmek için yeterli zamana sahip olmayı diliyorum.

Lala'yi ve onun sevgi temaslarını hatırlamak için her zaman iki dolarlık bir banknot tasırım. Cüzdanimdan her para çıkarışında Tanrı için ne kadar özel olduğumu düşünür, ve Lala'nin karşılık beklemeden verdiği sevgi için şükran duyarım. Onun bazen sartsiz sevgi diye diye adlandırılan ekstra özel temaslarını tam olarak tarif etmem mümkün

olmadi. Bunun sizin için bir benzerinin Nana'nin sana gösterdiği sevgi olduğunu söyleyebilirim. Babanızın anneanelerinde olmadı ama Nana'nin Tanrının huzurunda O'nun senin için seçtiği kız ile evlendiğinde orada olması için dua ediyorum. Noah, bu noktada yalnızca Nana'nin sana olan sevgisinin sartsız sevginin tek örneği olduğunu düşünmeni istemiyorum. Tanrının bize olan sevgisi karşılıksızdır ve en güzel örneği de O'nun hediyesi olan Mesih İsa'dır. Bir diğeri ise Mesih İsa'nin sartsız olarak senin, benim ve herkes için çarşıta gönüllü olarak can vermesidir.

Babanın birinci yaş günü için çektiğimiz filmi seyrettiğinde Lala'yi göreceksin. Daha da iyisi babanın çektiği filmleri doldurduğum video kasetini bir akşam beraberce seyredebiliriz. Seni Lala ile tanıştıracam. Belki babanı bir yasındayken ayakta salladığını ve ona da 20 yıl önce bana hissettirdiği özel duyguları tattıracağını göreceksin. Lala bana karşılıksız sevmenin örneğini göstermişti, ama ben Nana'nin bu konuda Lala'yi geçtiğini düşünüyorum. Onu seninle birlikte gördüğümde kalbim nese ve sevgiyle doluyor, ve Lala'nin karşılık beklemeden verdiği sevgiyi hatırlıyorum. Bunun bana bir Lütuf olduğunu biliyorum. Tıpkı Nana'nin sana olan sevgisinin bir Lütuf olduğu gibi. Sen ve ben kutsandığımız anneannelere sahip olduğumuz için çok şanslı iki erkeğiz.

Bölüm 3: Kutsal Ruh

I KORINTLILER 15:10 "AMA SIMDI NE ISEM, TANRININ LÜTUFUYLA ÖYLEYİM ONUN BANA OLAN LÜTUFU BOSA GITMEDİ. "

Tanrı'nın bize verdiği en büyük hediye Mesih İsa'nın kişiliğinde Tanrı'nın Kendisi'dir. Mesih İsa bizleri o kadar çok seviyordu ki günahlarımızı Kendisi ile çarpiha götürdü ve bize bağışlanma ve kurtuluşumuzu sağladı. İste bu bir "Sevgi Teması"! O Cennet'e geri dönmeden önce bize bir dost, yardımcı, yol gösterici ve O'nun sevgisinin sürekli bir hatırlaticisini ikram etti. Bu son hediye birçok isimlerle anılır, ben onu Kutsal Ruh olarak anıyorum. Bunu şimdi biliyorum ama Kutsal Ruh yaşamımda ilk kez yer aldığımda bilmiyordum. Yaşamımda bulunan bir şeyi ilk hissettiğimde bunun Tanrı olduğunu düşünmüştüm. Gerçekte öyle olmuştur, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh. Evet, üçü bir kişilikte ama her biri yaşamımızda değişik bir işlev üstlenirler.

21 yaşımdan önce dört kaza geçirdim ve herbiri de ölümcül olabilirdi. Birincisini sana daha sonra anlatacağım (Ehliyetimi aldığı gün araba hurda olmuştü). İkincisi kız arkadaşım, babası ve bir diğer genç ile yelkenli kullanırken oldu. Kız arkadaşımın anne ve babası Jenny'e davranışlarım nedeni ile haklı olarak beni hiç sevmeydiler (Jenny sana olan davranışlarım için gerçekten üzgünüm. Bu, benim yaşamımdaki yapmamış olmayı istediğim çok az şeyden birisi). Onların kızlarının bir başka gençle arkadaş olmasını istediklerine inanıyorum. Eğer ben de onların yerinde olsaydım aynı şeyi düşünürdüm. Aralıklı olarak süren üç yıllık beraberliğimizde babasına inşa ettiği tekne için yardım teklif ettim (Yalakağın devam). Hatırladığım kadarıyla tekne 10 metre uzunluğundaydı. Tekneyi evin bodrumunda yapıyordu, yeterli büyüklüğe ulaştığında bodrumun duvarında büyük bir delik açtık ve tekneyi bir süre sonra tamamlanacağı evin garajına taşıdık. Babasına ne kadar yardımcı olursam olayım kendimi bir türlü ona sevdiremedim, annesini etkilemek için yemek pişirme veya temizlik yapmayı da ben istemedim.

Babası tekneyi suya ilk indirdiğinde Jenny ile görüşmüyorduk. O yaz sonuna doğru tekrar görüşmeye başladığımızda babası beni yelkenli gezisine çağırdı (Belki de beni kıyıda oldukça uzaklaşınca suya atmayı planlıyordu). Daha önce hiç yelkenli gezintisi yapmamıştım ama su üstünde veya içinde oldukça iyiydim belki de iyi bir yelkenci

olsaydim babasi beni sevebilirdi. Marinaya gittigimizde bizden baska kimseler yoktu. Bu bir uyarı olmalıydı ama bizim istedigimiz sey mavi gökyüzü ve kuvvetli rüzgardı. Hepimiz tekneye bindik ve can yeleklerimizi giymeden kiyidan açıldık.

Kenosha'daki liman 30'lu yıllarda doguya dogru giderek göle açılan birbirinden yaklaşık 100 metre açıklıkta, iki dalgakıranlı olarak inşa edilmisti. Batıdan gelen 30 - 40 mil hızında bir rüzgar vardı ve hepimiz deneyimsiz denizcilerdik. Salmayı yerine koymadan açılacak kadar deneyimsizdik. Denizcilik hakkında birazcık bilginiz varsa kazaya çanak tuttugumuzu bilirsiniz ve olanlar oldu. Tekne iki dalgakıranın arasından Michigan gölünün açık sularına top mermisi gibi fırladı. Başlangıçta bu isin eğlenceli olacağını düşünüyordum ama dalgakıranın sonundaki sahil güvenlik kulesini geçerken Jenny'nin babası küçük tekne ikaz bayragının dalgalandığını gördü ve geri dönmemiz gerektiğini anladı. O anda açığındaki dalgaların 3 - 5 metre olduğunu görebiliyorduk. Durum o kadar kötüydü ki sahil güvenlik bu rüzgar ve dalgalarda kimsenin açılacağını tahmin edemezdi ve kulede bu nedenle kimseler yoktu. Dönüşe geçmeye çalıştığımızda Michigan gölünde yarım mil açıldık bile. Dönmeye başladığımızda yelkenler rüzgara 90 derece ile bakıyordu, salma hala yukarıdaydı ve teknemiz yan yattı. Devrilirken yelken direği Jenny'nin babasının kafasına çarptı ve hepimiz suya düşerken onu tuttum. Daha ne olduğunu anlayamadan tekne ters dönmüştü ve biz çevresinde mantar gibi batıp çıkıyorduk. Kimsenin üzerinde can yeleği yoktu, yelekler teknenin o anda su altında kalan kamarasındaydı ve içimizde yüzmeye bilen tek kişi bendim. Herkesin tekne gövdesini ve Jenny'nin babasını tutmasını sağladım sonra suya dalarak kamaradan üç canyeleği çıkardım. Bu sırada rüzgar bizi açığa doğru sürüklemeye devam ediyordu. Tekneye yaklaşık 20 dakika tutandıktan sonra yardım getirmek için kiyıya yüzmeye karar verdim (Bu hayatımın en büyük ve en son yanlısı olacaktı). Gömlegimi ve ayakkabılarımı çıkartıp teknedeki ayrılacağım sırada bir dalganın üzerinde yükseldik ve o anda bir sahil güvenlik botunun bize doğru geldiğini gördüm. O birkaç saniye de devrik tekne benden o kadar uzaklaşmisti ki tekneye yüzerken bütün enerjimi sarfettim. Tekneye ulaştığımda Jenny'den gömlegimi alarak tekneye tırmandım, gömleği sallamaya ve bağirmaya başladım.

O gün botu görmemiz ve kiyıya ulaşmamız esnasında birçok şey oldu. Lütuf ve sevgi teması o gün hepimizi korudu. Sarhos, kimsenin tanımadığı belki de yersiz yurtsuz bir adam dalgakıranlardan birinin ucunda otururken bizim devrildiğimizi görmüştü. Bu adam hemen ayılmış ve Sahil Güvenlik istasyonuna koşmuştu. Oradaki görevliyi bir teknenin gerçekten ters döndüğüne ikna etmek için dakikalarca dil dökmüştü. Onun ısrarı ile görevliler dışarı çıkarak bizim teknenin marinadaki yerinin boş olduğunu saptamışlardı. Kurtarma botunu suya indirip ve bizi aramaya başlamışlar. Bu kişi Sahil Güvenlik teknesi hareket ettikten sonra oradan ayrılmış ve kayıplara karışmisti. Bir gün bize geldiğinde Nana'dan sana gazete haberini ve ön sayfadaki resmimi göstermesini iste, (Sanıyorum hala saklıyordur). Benim bir kahraman olduğumu ve hayatlar kurtardığımı söylediler. Ama bu doğru değil. Bu yabancı kaside şekillenen

Sevgi Temasi o günün gerçek kahramanıydı. Herneyse, o günden sonra Jenny'nin evinde çok iyi karşılandım.

Ister inan ister inanma kazalarimin birkaçı iki üç yıl içinde ama Agustos'un aynı gününde oldu... Zannediyorum ilk üç tanesi.

1962 Agustos'unda Nippersink Kulübünde yardımcı golf hocası olarak çalışıyordum. Personel yatahanesinden ayrılmış ve malzeme odasının arkasındaki oda bana tahsis edilmisti. Yatakhaneyi tanımadığım yedi kişi ile paylastıktan sonra kendi odamin olması çok güzel birseydi. Banyoya gitmek için malzeme odasından geçerek bodruma inmeye de hiç aldirmiyordum.

Bir gece sabahın üçünde bir ses "kalk ve birseyler ye" dedi. Aynı anda bir elin beni sarstığını hissettim. Tereddüt etmeden kalktım ve giyinmeden büfe tezgahına yöneldim. Odadan tam çıkarken büyük bir ağaç dalinin yatagimin üstündeki camı parçalayarak içeri girdiğini gördüm. Pencerenin altı yatagimla aynı hizadaydı. Kırık camdan giren rüzgar kapıyı aniden kapatmisti. Ne olduğunu görmek için kapıyı zorlayarak açtım. Odaya girip isiklari yaktığımda yastığın paramparça olduğunu ve büyük cam parçalarının battaniye ve çarşafı delerek yataga saplandığını gördüm. Ben ilk kez gerçekten bu varlığın ve Kutsal Ruh'un yaşamımda bir gerçek olduğunun bilincine vardım. Sevgi Temasi bana dokundu... Ben sarsılmistim.

1964 yılında babamın Nippersink'te (çalıştığım yer) ev aldıklarında onlardan 1962 model bir Chevrolet Impala araba satın aldım. Bu kez eve tasındım. Kendi giriş kapım vardı ve istediğim saatte girip çıkabiliyordum. Çoğu geceler geç saatlere kadar dışarıda kalıyordum. Babamın bir gece bana "Eğer bir daha ben ise gittikten sonra gelersen kendine kalacak başka bir yer ara" dediğini hatırlıyorum. Bu problemi çözmek için roket bilimcisi olmak gerekmiyordu. Tek yapacağım şey babam 05.30'da ise gittiği için saat 05.00'te evde olmaktı. Bir gece (gerçekten sabah erken) çok aptalca ve yanlış bir şey yaptım, oldukça içkili olarak araba kullandım. Bu benim yaptığım yanlışların en büyüğü idi çünkü benim bencil, düşüncelessiz ve aptalca davranışım baskalarını tehlikeye atmisti. Kendini incitmen birsey ama günahsız kişileri incitmen bir suçtur. Yapmış olduğum şeyin yanlış belki çok yanlış olmasına rağmen Kutsal Ruh oradaydı ve ben arabaya bindiğimde bana emniyet kemerimi bağlamamı söyledi. Daha önce hiç yapmamistim ama bu kez hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden bağladım. Fox River köprüsünden 50 numaralı otoyola çıkarken uyuyakaldım. Arabam köprünün batı ucunu geçer geçmez yoldan çıktı. Arabam sarampole kayarken uyandım, sarampol o kadar meyilliydi ki eğer emniyet kemerim takili olmasaydı ben yan tarafa ve direksiyondan uzaga fırlayacaktım. Emniyet kemerim beni tuttuğu için direksiyona sarıldım ve arabayı aşağı ve sonra çukur boyunca yönlendirdikten sonra tekrar otoyola çıkardım.

Noah, sana bu olayları onlarla övündüğüm için ya da Lütuf gücünün seni kendi aptallık, bencillik ve magrurluğundan korumasını bekle diye anlatmıyorum. Seninle,

Lütuf'un gizli ve haketmedigim gücünü paylaşıyorum. Ayrıca tecrübelerimi okudugunda, Kutsal Ruh'un varlığını kendi yaşamında daha kolay hissedeceksin. Noah, büyükbabana bir iyilik yapacaksan lütfen sunu yap : Tanrı'yi kiskirtma. Benim yaptığım şeyleri yaparak, kendini kendinden korumak için O'nun sevgi temasına ihtiyaç olmasın.

Bölüm 4 : Nana

II SELANIKLILER 2:16 "RABBİMİZ... BİZİ SEVMİS OLUP... BİZE HUZUR VERDİ... VE LÜTUFUYLA SAĞLAM BİR ÜMIT VERDİ."

Nana'yi ilk tanıdığım da henüz 15 yaşındaydım. İkimiz de Hıristiyan Gençler Kulübünün her Cuma tertipledeği dans gecesindeydik. Onu çok kalabalık dans pistinin öbür tarafındayken gördüm. Beraber olduğum en iyi arkadaşım Tom da onu benimle aynı anda görmüştü. Nana kasabada yeniydi ve o zamana kadar gördüğüm kızların en güzeliydi. Onu gördüğüm anda onun çok özel biri olduğunu hissettim ve ona karşı olan hislerim şu anda 40 yıl öncesi kadar güçlü. Ne ben ne de arkadaşım Tom'da randevu istemek bir yana, onu dansa kaldıracak cesaretimiz yoktu. Ben de ona gittim ve arkadaşım Tom'un onunla çıkmak istediğini söyledim. Bir şekilde, beceriksiz bir girişten sonra o ve Tom'un arkadaşlıkları başladı ben de hep beraber buluşarak sadece ona yakın olabilmek için Nana'nin en yakın arkadaşıyla çıkmaya başladım. Ancak bu böyle yürürken arkadaşına iyi davranmadım ve bu tabii Nana nezdinde bana iyi not kazandırmadı.

Bir yıl kadar sonra Tom ve Nana ilişkisi sona erdiğinde cesaretimi topladım ve ona arkadaşlık teklif ettim. Bana evet dediğinde kulaklarıma inanmadım. İlk buluşmamız bir lise güres müsabakasında oldu (Nana'ya göre bu bir kız için güvenli bir ortamdı). Bu benim bulduğum ilk ve tek güres müsabakası idi. Nana'nin orada tehlikede olmadığını hissetmesini sağlayacak kadar uyanık değildim. Hangi nedense (belki "ben" yapmadım) o yeri ve zamanı ilk buluşmamız için seçtim. Oraya gittikten kısa bir süre sonra Nana'ya "Senin çocuklarımin annesi olmanı istiyorum" dedim. O andaki tepkisini veya cevabını hatırlamıyorum. Uzun yıllar sonra bu olayı anlattığımda onun tepkisinin "Hayret!" olduğunu söyledi. Seviyordum... Az kişiye ve de bir kez nasip olan özel bir sevgiydi bu. Onun benim yaşam boyunca hayatimin sevgisi olacağını biliyordum. Onun da bu duyguları hissetmesi için biraz süre geçti. Sevgi teması bana dokunmuştu ve Tanrı'nin o gün herşeyi kontrol ettiğini biliyordum.

Üç dört ay süresince her gece bulştuk, beraber olmadığımız hiç bir gece olmadı. O dansetmeyi seviyordu. Bense müziği duymuyor ve danstan nefret ediyordum. Dans olduğu geceler Nana'yi dansa bırakıp dans bitinceye kadar bilardo salonunda bilardo oynuyordum. Dans salonuna gidip onu bekler, çıkınca onu evine bırakmadan önce birlikte birşeyler yedik. Kulaga pek romantik gelmese de ayrı kalma hissimizi birbirimize ve bireysel tercihlerimize güven ve saygımızın gelişmesini sağladı. Ayrıca

yekdigerini severken kendimize özel ilgi alanlarımız olmasına yardımcı oldu. İçini görmedikçe bilemezsin atasözü bir gerçek...

Lisede öğrenciliğimiz süresince arkadaşlığımız devam etti. Onun benimle arkadaşlık etme nedenini kimse anlayamamıyordu. Onların bildiği Tom bu kıza layık değildi, onlar yalnızca Nana ile paylaştığım Tom'u tanımiyorlardı. Nana'nın sevgi teması beni ebediyen değiştirmişti.

Liseyi bitirdikten sonra ailemin üzülmelerine rağmen üniversiteye gitmek istemedim (Ailemin bana niçin ve nasıl tahammül ettiğini hiç bilemiyorum). Evimizden 30 mil uzaktaki Nippersink Golf Kulübünde golf hoca yardımcısı olarak bir iş buldum. O yaz Nana ile buluşmaya devam ettik. Daha önceki dans ve bardo ayrılığı devam etti ama gerçekte beraberdik. Benim de Nana'nın da arabası yoktu ama tanıdıklardan birinin arabasını ödünç aldığımda haftada birkaç kez buluşuyorduk. Ama bu yetmiyordu, bir arabam olmalıydı. O yıl golf sezonu bittiğinde araba almak için yeterli parayı kazanmak ve bir sonraki yaz golf kulübünde yeterli parayı biriktirmek için Frank L. Wells şirketinde çalışmaya başladım. İlk yaz golf kulübünde ayda 80 dolar ücrete ilave olarak ders ücreti ve bahsis almıştım. Ama sana Nana'nın beni değiştirdiğini söylemiştim. Eğer Nana ile her gece buluşmak istemeseydim bir arabaya sahip olmayı bu denli istemeyecektim ve bu amaçla bir makine operatörü olarak çalışmayacaktım, Nana ile paylaştığımız yaşam gerçekleşmeyecekti. Ve seni tanımayacaktım.

Bulduğumuz ilk geceden bu yana bildiğim şeyi resmi hale getirmek için nisan yüzüğünü ne zaman aldığımı hatırlamıyorum ama bunu ona verdiğimde bana hayır demesinden çok korkuyordum. Ona güres müsabakasına gitmemizi teklif ettiğinde verdiği "Evet" cevabını yine verdi bana. O günden 9 Ekim 1965 tarihine kadar her çiftte olduğu gibimiz de kavgalarımız ve genelde benim hatalarımdan kaynaklanan kısa ayrılıklarımız oldu. Gerçekten de öyleydi. Nisanımızı üç kez bozduk. Her seferinde de benim yüzümden oldu. Sonuncusunda yüzüğü bir rehinciye götürdüm ve bir kol saati ile değiştirdim. Tanrı'ya O'nun bana duyduğu sevgi nedeniyle bir Temmuz gecesi Nana'ya tekrar evlenme teklif ettiğimde bana evet demesini sağladığı için sükran duyuyorum. Nana çok akıllıydı, bana o gece evet demedi ama düşüneceğini ve bir sonraki akşam yemeğe çıkmamızı ve bana teklifimi yinelememi söyledi. Onun bana yüreğinde evet dediğini zannediyordum ama bunu bana belli etmedi. Yemekte teklifime tekrar evet dedi ama bu kez farklıydı ve bir tarih tespit etmiştik. Nana'nın bugüne kadar bir nisan yüzüğü hiç olmadığı ama 50. Evlenme yıldönümümüzde ona bir yüzük almayı planlıyorum.

Evlendiğimiz ilk günü asla unutmuyacağım. Balayına çıkacak paramız yoktu. Pazartesi ise gitmek zorundaydım. Nana ise Pazartesi izinli olacaktı. O Pazar markete gittik ve evde gerekli olacak her şeyi bes market arabasına doldurduk. Biz alışveriş yaparken arabamız çalınmadı ama bu o günü unutmamamın nedeni değildi (Nana bu gibi şeyleri

hatırladığımı düşünmez ama ben Nana'nın tanıştığımız ilk gece ne giydiğini bile söyleyebilirim). O günden kalan en önemli şey yaşamımızın planlarını ve amaçlarını yüksek sesle birbirimize söylememizdi. Ben çok çalışacak ve Nana'nın sahip olmayı düşündüğümüz altı çocuğumuz ile evinde kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktım (Sanki bu bizim elimizdeymiş gibi). Yılda 9000 dolar kazanabilirsem bunu yapacağımıza inanıyorduk. Altı yerine üç çocuk ile yetinmemiz dışında planımıza sadık kaldık. Ben çok çalışmaya gayret ettim ve Nana bir çocuğun istiyebileceği en iyi anne ve baba benim düşlerimin ötesinde bir es ve arkadaş oldu.

Bu noktada sana o ilk gün nasıl her şeyi Tanrı'ya havale ettiğimizi ve yaşamımızın ondan sonraki bölümü için yaptığımız planı O'na teslim ettiğimizi sana söyleyebilmek isterdim ama bu sana yalan söylemek olurdu. Bunu asla ama asla yapmayacağım. Bizi Nana'nın daha önce onu vaftiz eden rahip evlendirdi. Sanssızlığım bu kişinin beni de tanımasıydı. Bir zamanlar kızıyla arkadaşlık etmistim ve ona iyi davranmamistim. Bizi evlendirirken Nana'nın daha iyi birine layık olduğunu düşünüp düşünmediğini asla bilemeyeceğim ama sanıyorum düşünmüştür. Evlendikten sonra bu kilisede ayinlere katıldık ama kısa bir süre sonra kendisi emekli oldu ve bu Lutheran kilise Nana için eski cazibesini yitirdi. Benim vaftiz olduğum Methodist kiliseye devam etmeyi denedik ama Pazar günleri öğlene kadar uyumak bize daha cazip geliyordu. Böylece kiliseye gitmeyi durdurduk ve ben Tanrı ve Mesih İsa'ya bir süs gibi orada durmak ama kullanmamak için rafa kaldırdım. Ama diğer süs eşyaların aksine Tanrı ve Mesih İsa en üst rafa konuldu en geriye itildi, gözümden, aklımdan ve üzülmeye söylüyorum kalbimden uzakta olarak...

Nana iki yıl süre ile çalıştı. Benim kazandığım ile geçindik ve onun kazancını son kurusuna kadar biriktirdik. 11 ay sonra ilk evimizi aldık. Tamamı 90 metrekareydi. Bir yıl sonra çocuk yapmaya karar verdik bir yıl sonra baban doğdu. Wells şirketinde haftada 68 saat çalışıyordum ve su anda da tek resmi belgem olan Makine Ustası sertifikasını aldım. Bu arada A sınıfı golf hocası oldum ama üyelik kaydı için gerekli olan 200 doları ödeyemedim. Evlenmeden hemen önce golf kulübünde bir çalışan değil fakat bir üye olmayı kararlaştırmistim. İşini ve hatta kariyerini bırakan birisi ile evlenmeye karar verdiği için Nana deli olmalıydı. Ama sanki o bizim her zaman iyi olacağımızı biliyordu, içi inanç ve sevgi teması ile doluydu.

Senin babanın ilk iki yılda bize verdiği sevincin yarısını annenin ve babanın yaşamına katmasına dua ettim. O gün belkemiğimden ikinci kere ameliyat oldum (iki disk daha alındı) ve Nana benden daha fazla üzüldüğüne inandığım bir düşük yaptı. Ona gerektiği kadar sefkatli ve anlayışlı olamadığım için hala üzülüyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ettim ve Nana kısa bir süre sonra Kristine hamile kaldı. O doğduğunda çok sevinçliydim ve dört çocuk daha istiyordum. Erkek ya da kız olmaları önemli değildi, çünkü bir oğlumuz ve bir kızımız zaten vardı. Devam edecek...

Bölüm 5 : Annem ve Babam

II KORINTLILER 4:15 "BÜTÜN BUNLAR SIZIN YARARINIZADIR. BÖYLELİKLE TANRI'NİN LÜTUFU ÇOGALIP DAHA BİRÇOKLARINA ULASTIKÇA TANRI'NİN YÜCELİĞİ İÇİN SÜKRAN ARTSIN."

Nasil bir sevgi ve sabirlari varmis! Anne ve baba sizleri seviyorum.

Çogu zaman benimle gurur duymalari ve beni sevmeleri oldukça zordu ama bana bunu hiç hissettirmediler. Hep uzun boylu ve 14 yasima kadar çok zayıf biriydim. 6 - 7 yaslarında berbat bir gözlüğün sağ caminin üzeri tembel göz problemimin tedavisi için kaplanmisti. Ne görünüşü ama (Canın iyice gülmek istediğinde albümde benim o günlerdeki resimlerime bakabilirsin).

Babam bir kalıp ustasıydı. Saygıdeğer bir meslekti ama yatırım yapmak veya para biriktirmek için yeterli değildi. Babası ve ailesinin maddi durumu iyiydi ama o bundan yararlanmayı hiç düşünmedi. Anne ve babasının bosanması ve babası ile ailesinin annesine olan davranışları onu babasından soğutmustu. Yine de bundan emin değilim çünkü annem, babam ve Lala bu konuda hiç konuşmadılar. 1950 veya 1951 yılında babam Kaliforniya'ya yerleşerek orada bir kalıp atölyesi açmayı istedi, orada çok iyi imkanlar olduğunu düşünüyordu ama patronu Mr. Lumberg onu Wells şirketi için çalışmaya ikna etti. Babamın ailesi bu yay makineleri üreten şirketi büyükbabasının zamanında kurmuşlardı.

Babam bu şirkette 1972 Mayısında 55 yaşında emekli oluncaya kadar çalıştı. 48 yaşında görme gücünü kaybetmeye başladı ve emekli olduğunda gözlerinin görme gücü % 10'du. Onun ne gözlerinden ne de başka birseyden şikayet ettiğini hiç duymadım. Torunlarının ne kadar güzel çocuklar olduğunu yeterince görebildiğini de bilemiyorum. Ama yaşamının son iki yılında göremediğini biliyorum.

Ölümünden iki yıl önce son kez geyik avına çıktık. Dokuz yaşındayken onunla önce sülün avına bir sonraki yıl da geyik avına çıkmıştık. İlk geyiğimi 11 yaşındayken avlamıştım ve babam geyiğin kafasını duvara monte etmişti. Su anda evdeki alet odasında duruyor. Bir yıl dışında her yıl geyik avına çıktık ve çok iyi zaman geçirdik. Babam ava çıktığımızda bana büyük biri gibi davranırdı. Bir gece köhne bir av kulübesinde Tom Fox (bana onun adını vermişti) ile sobanın etrafında dans edisini hiç

unutmayacagim. Çürümüs döşeme göçtüğünde ikisinin birden yuvarlanmasına çok gülmüştüm, ne geceydi ama.

Son ava gidisimizi hatirliyorum. Av sezonunun baslangiç günü her zaman olduğu gibi gün dogmadan iki saat önce yola çıktık, oldukça bulutlu hava nedeniyle ortalık simsiyahti. Babam önde yoldan iki mil uzaklıktaki her zaman avlandığı tepeye gittik. Ben de oradan yaklaşık bir mil uzaklastım. Ben önce biraz bekleyip sonra dolasmaya baslardım. Babam daima kendi tepesinde kalırdı. Orada 35 yıl içinde 30 geyik vurduğu için gezmemesi normaldi.

Avlanma saat 06.00'da baslardı, saat 09.00 sularında kar yağmaya başladı. Rüzgar çıktı ve isi düşmeye başladı. Saat 10.00'da görüş mesafesi çok azaldı ve ben babamın tepesine doğru yürümeye başladım. Ona 10 metre kadar yaklaştığımda onu eli favori tüfeginin namlusunda ayakta dururken gördüm, tüfegin dipçigi yarisina kadar kara gömülmüştü (Dipçik ayaginin üzerindeydi). Tüfegin namlusunu tutan elinin üzerinde onbes santim kar vardı. Babamın benim geldigimi gördüğünden veya duyduğundan emin degildim. Onun yanına geldiminde "Gidelim, birsey göremiyorum ve üsüdüm" dedim. Babamın o tepede hep hareketsiz olarak ayakta durduğunu bildiğim için elinin üstündeki kara sasırmadım. Ama daha sonra keşfettiğim şey kalbimi parçaladı ve beni babama daha öncesinden çok daha fazla yakınlastırdı. Tüfegini tasamak için aldım. Arabayı çalıştırmadan önce mermileri bosaltmak istediğimde tüfegin dolu olmadığını gördüm. O gün babam iyi göremediği ve neye ates ettiginden emin olamadığı için tüfegini doldurmamıstı. Geyik yerine bana ates etmekten korkmıstı. Hiçbirseye ates etmeyeceğini bilerek orada bos tüfegi ile saatlerce dikilmıstı. Avlanmanın onun için öneminin her zaman bilincindeydim. Bu kez onun için benimle olmanın avdan daha önemli olduğunu düşündüm. Yıllarca birlikte avlandıktan sonra o gün ilk kez onu Coffee gölü mevkiindeki tepeden arabaya götürdüm ve av kulübesine geri döndük. O sabahtan daha sonra hiç söz etmedik, buna hala çok üzülüyorum. Oysa o günü tekrar yaşamak isterdim. Ertesi gün bir geyik vurdum. Babam gelmedi, kendisini iyi hissetmediğini söyledi.

Bu satırları yazdığımında o sabah orada bos bir tüfekle 4.5 saat dikilirken neler düşündüğünü merak ediyorum. Dua mı ediyordu ya da Tanrı ile mi konuşuyordu? İkisi de aynı şeydir. Babam gerçek bir adamdı. Ancak ne yazık ki o öldükten çok sonra bunun farkına varmıstım.

Ben dokuz yaşındayken aynı caddede yüz yıllık bir eve tasındık. On yıl süresince evin büyük bir bölümünün restorasyonunda ona yardımcı oldum. Bu gerçekte avlanmanın yanısıra iyi geçindiğimiz tek mesgaleydi. Ondan çok şey öğrendim. Gerçekte hayatta en çok şey öğrendiğim adamdı. Nana bana "kisi" değil "adam" demeyi öğretmıstı. Wells şirketine girdiminde bana bir makine ustası, bir kalıpcı, teknisyen, satis servis teknisyeni, bir yönetici olmayı öğretti ve de en önemlisi o bana Tanrı'nin verdiği

yetenekleri gelistirme firsatini verdi. Ben çok sansli bir çocuktum. Ona yasadigi süre içinde kendisini sansli hissettirecek seyler vermedim. Belki Cennetten bana bakarken kendisini sansli ve gururlu hissediyordur, insallah öyledir.

Annem çok büyük bir anneydi, nerdeyse Nana kadar iyiydi. O da Nana gibi çok güzeldi ve kendi istek ve ihtiyaçlarini en son düşünürdü. Çogu kez ona haber vermeden yemege bir arkadas getirdigim olmustur. Kendisi bir gün önceden kalan seyleri yemek pahasina misafire daima ikramda bulunurdu.

Onun parasini çalar ve sordugunda yalan söyledim. Onu kaç kez hayal kirikligina ugrattigimi ve daha kötüsü kalbini kirdigimi bilmiyorum ama o Mesih Isa veya müsrif çocuk babasi gibi beni her zaman sever ve desteklerdi. Ona yalan söylememi ve hayal kirikligina ugratmami hep müsamaha ile karsilardi.

Ben evlendikten sonra Nana'nin kendisini onun öz kizi gibi hissetmesini sagladi. Babam ölmeden önce ve öldükten sonra bir çok hafta sonunu annemle birlikte geçirdik. Bir keresinde Nana'ya 16 yasimda evden kaçtigimda biraktigim veda notunu okumasi için verdi. O notu yillarca cüzdanında tasimis ve bana bundan hiç söz etmemisti. Bu bana bir süpriz olmustu bu da sana benim ne kadar aptal oldugumu gösterir çünkü her anne böyle birseyi mutlaka saklar.

16 yasimda yalnızca aileme veda eden bu notu birakarak evden ayrıldım. Bir nedeni olmaksizin kendi yasamima baslamak üzere Florida'ya dogru yola çıktım. Geçimimi insaatlarda çalışarak saglamayi planliyordum. Cebimde ailemin benim için yillarca önce açmiş oldugu hesapta birikmiş 312 dolar vardi. O hesaba 18 yasından önce dokunmamam gerekirdi ama bankadaki memur bana yasimi sormadi tabii ben de söylemedim. Neyse büyük bölümünü bir önceki kis kar küreyerek kazandigim bu para için yalan söylemek zorunda kalmamistim.

Evden ayrilmamin nedeni ailemin bana kizmasi, cezalandirmasi veya bana haksiz davranmasi degildi. Kiz arkadasimla iliskimiz bittigi için de kaçmiyordum. Ayrilis nedenim kendi basima buyruk olmak istememdi. Kimsenin bana ne yapmami veya ne zaman yapmami söylemesini istemiyordum. Okuldan sikilmistim, zor bölümleri seçmeme karsin çok kolaydi, rekabet yoktu (Yalan söyleme, hile yapma ve yalalalık metodlarimi çok gelistirmistim). Anne ve babama gelince onlari inciten yalanciligim, hirsizligim ve dikkafaliligimin yanisira simdi de çocuklarinin nerede oldugunu ve ne yaptigini bilememenin getirdigi üzüntüyle basbasa kalmalariydi.

Dört ay sonra küçük yastakilere (O zamanlar bira alma yasi 18'di) bira satmaktan tutuklandım. O gece polisler babama telefon ederek kefalet ücretini havale edip etmeyeceğini ya da sabah beni almaya gelip gelmeyeceğini sorduklarında babam onlara suçumu sormus onlar da söylemişler. O da onlara 15 yasimda oldugumu, suç

olamayacağını söylemiş. Beni eve götüren polisten iyi bir nasihat, daha sonra babamdan da iyi bir nutuk dinledim (Keske o gece nezarete kalsaydım). Tezgahtarın beni 18 yaşında zannettiğini ve birayı öyle sattığını düşündüğü için polise teşekkür borçluyum. Eger beni arasalardı sahte hüviyetimi bulacaklardı.

Birkaç hafta sonra 16 yaşına bastım ve üç hafta içinde sürücü imtihanında üç kez başarısız olduktan sonra ehliyetimi aldım. Babam benim ilk kez araba kullanmam için beni bir yere gönderdi. Çok yavaş giden ve ön cama devamlı su sıçratan bir kamyonu bir süre takip ettikten sonra ilk fırsatta geçtim. Kullandığım araba Ford'un en büyük motorunu taşıyan 1957 model bir Ford steysindi. Yokus aşağı giderken kamyonu solladığımda hız göstergesi 150 kilometreyi gösteriyordu ve onun tozunu attım diye düşünüyordum. Emniyet kemerim yoktu, o tarihte olup olmadığını da hatırlamıyorum. Aslında önemli de değildi çünkü zaten takmazdım. Seridime girmek için direksiyonu biraz keskince çevirdim ve tecrübesizliğim nedeniyle de yine sertçe toparlamaya çalıştım, araba yalpalamaya başladı, kontrolden çıktı ve sarampole düşerek üç defa takla attı. Araba hareketsiz kaldığında ben direksiyonu tutarak sırtım tavanda arkamüstü yatıyordum ayaklarım da arabanın arkasına değiyordu. Tüm kaza boyunca tek bir kalime söyledim (Burada söylemeyeceğim fakat dört harfli ve "s" ile başlıyor). Sarampolden yukarı çıktığımda kamyon sürücüsü iyi olup olmadığımı baktı sonra da beni yakındaki bir çiftliğe götürdü. Ne olduğunu anlatmak için evi aradığımda telefona babam çıktı (Annemin telefonu açmasını istedim). Sağlığımı sordu ve ona iyi olduğumu söyledim ama ona ayrıntılardan ve arabanın hurda olduğundan bahsetmedim. Annem ve babam haklı olarak bana kızmışlardı. Şimdi bir baba olarak biliyorum ki nedeni araba değildi, bana ne olabileceğiydi. Arabayı gördüklerinde yüzlerini görmeliydin ama eve gittiğimde esas azar ağabeyimden geldi. O akşam bir kızla buluşacaktı, tek bir arabamız vardı ve ben hem arabayı hem de onun randevusunu mahvetmiştim.

Tekrar firarına dönelim. Lala ile birçok kez yaptığımız gibi trenle Sıkago'ya gittim. Florida treninin kalkmasına çok zaman vardı. Tek basıma beklemektense Devil's gölünde tanıştığım Sıkago'da yaşayan bir kıza telefon ettim (Arkadasım Tom ve ben 150 km otostop yaparak bes kurussuz, mayolarımızın üzerinde bir blucin ve tisört ile oraya gitmiştik. Oraya gelenlere çadır kurarak para kazanmış, üzerimize gazete örtterek yerlerde yatmıştık. Sana bir gün balık tutmaya gittiğimizde anlatırım bunu). Kız istasyona geldiğinde beni eve dönmeye ikna etmeye çalıştı. Basaramayınca o akşam bizimkilere telefon ederek bineceğim trenin ayrıntılarını bildirmiş. Onlar da tren Tennessee'deki Jackson istasyonunda durduğunda polisin beni trenden indirmesini sağladılar. Ben o sırada polis ortaya çıkmasaydı bütün paramı bir saat içinde kaybedeceğim bes altı kişi ile poker oynuyordum (Sandığım kadar iyi bir oyuncu degilmisim). Polis beni yalnızca trenden indirmekle kalmadı kaybettığım parayı da onlardan geri aldı. Karakola gittiğimizde babamı aradılar ve bizi konuşturdular. Babam bana eve dönmeye hazır olup olmadığımı sordu, ben hayır dedim, o da polis ile

görüşmek istedi ve hemen sonrasında beni nezarete attılar, yastık olarak bir tuvalet kağıdı kullandım o gece. Onyediyi saat sonra babam nezaretin parmaklarından bana bakıyordu. Bana tekrar eve gelmeye hazır olup olmadığını sordu, ben yine hayır diye cevapladım. Bu kez o bana "İki seçeneğin var, ya eve gel liseyi bitirinceye kadar bizim kurallarımızla yaşa ya da devlet bakım yurduna git ve orada oku" dedi. Seçimi yapmam için çok zeki olmam gerekmiyordu. Eve giderken 17 saat süre ile pek konuşmadık.

Bunları yazarken hayatımda ilk kez babamın o sırada neler düşündüğünü gerçekten merak ediyorum ve aklımdan çıkaramıyorum. Bana gelmek için bütün gece tek başına araba kullanmadı. Eğer senin baban olsaydı neler düşüneceğini şimdi artık biliyorum. Ayrıca o gece eve geri dönerken benden araba kullanmamı istemeyi düşünüp düşünmediğini de merak ediyorum. Bütün yolculuğu hiç dinlenmeden yaptı.

Babamı Kristine'de Neiman-Pick hastalığı olduğunu öğrendiğimizden üç gün sonra kaybettik. Öldüğünde bu hastalığın senin babanda da bulunup bulunmadığını bilmiyordu. Babamı çok sevdi. Bir gün sana bahsettiğim filmleri seyrettiğinde babamın küçük elini bıraktığında onun adımlarına bakarken veya o John Deere çim kesicisinde yanında otururken yüzündeki sevgi ifadesini görebilirsin.

Babam öldükten hemen sonra anneme geri kalan ömründe bakmaya karar verdim. Bu 1972'de idi, annemi 1994 yılında kaybettik. 22 yıl süresince bir anne ve oğulun olabileceğince yakınlığını yaşadık, tıpkı Nana ve babanda olduğu gibi... Annem ve ben beraber güldük, ağladık, golf oynadık ve tatile çıktık (Bir ara Nana sana Kanada'ya yaptığımız balık avı gezimizi anlatsın).

Anneme bizimle yaşamasını teklif ettim ama kabul etmedi. Geriye kalan yıllarını babamın ölmeden hemen önce inşa ettiği Kuzey Wisconsin'deki evde geçirecekti. Uzun soğuk kışlara ve sıcak yazlara rağmen o evde yaşadı. Değişik işlerde çalıştı ve çocuklara can sıkıntısından çalıştığını söyledi. Babamın erken emekliliği ve zamansız ölümü annemi yeterli maddi destekten yoksun bırakmadı. O da tıpkı Lala gibi ne kadar az parası olduğunu çocuklarının bilmesini hiç istemedi. Birkaç yıl sonra kendi babası öldüğünde ona kimseye muhtaç olmayacak kadar para kalmadı. Artık o can sıkıntısını gidermek için çalışacaktı, gerçekten... Ona yalan söyleyen ve parasını çalan bu evlat şimdi onun parasının ve hisse senetlerinin idaresini üstlenmişti. Annem bana onun parasını istediği gibi değerlendirmemi sağlayacak bir vekalet vermişti. Yasamının geri kalan bölümünde benden bir kere bile hesap sormadı... Bu sevgi ve güveni ancak bir anne gösterebilirdi.

Annem kanser olduğunu ölümünden beş yıl önce öğrendi. Hiç yılmadan, benimle yalan söylediğimde uğrastığı gibi, kanserle savastı. Bu sırada Lütuf onu Jim ile bir araya getirdi. Jim ondan daha yaşlı idi ama sağlıklıydı. Ennemin evinden 25 kilometre uzakta

yasiyordu ve birbirlerini sik sik görüyorlardi. Önceleri amaçlari hosça vakit geçirmektir sonradan birbirlerini sevdiklerini anladilar. Bir Ekim ayi annem beni aradi, havanın soguk oldugunu Jim'in evindeki kazanin bozuk oldugunu ve Jim'in kazani baharda degistireceğini söyledi. Annem Jim onun evine tasinirsa bunu nasıl karsilayacağını bilmek istiyordu. Annem 72 Jim ise 80 yasındaydi ve annem benden evli olmadığı birisi ile yasamasina izin vermemi istiyordu. Evlenmenin bir sürü evrak isi çıkaracağını filan söylerken sözünü kestim ve ona benim ve Judie'nin çok mutlu olacağimizi belirttim... Onlari Noel'de onun evinde birlikte ziyaret edeceğimizi de söyledim. O ilkbahar Jim'e kendi evindeki garaj kapisini takmasına yardım ederken ona neden kendi evini çocuklarına birakip annem ile birlikte oturmadığını sordum. Jim de bana eger annemden önce öleceğini bilse bunu yapacağını ama önce annem ölürse o zaman gidecek yeri olmayacağını söyledi. Yasamlarinin sonuna gelmiş kisilerin böyle seyleri düşünmesi ve planlamasi üzücü birsey. Annemi senin annen ve baban evlenmeden önce kaybettik ama onlar Jim'i düğüne davet ettiler. Onlardan düğünde çekilen grup fotografında Jim'i sana göstermelerini iste. Bütün yasamim boyunca, tıpkı Mesih Isa gibi, ailemin beni sevdiklerini ve her zaman affetmeye ve sevmeye hazır olduklarını biliyordum. Ama yasamimin ilk 45 yilinda anne ve babamin bana ve benim onlara "Seni seviyorum" dedigimizi hatirlamiyorum. Herhalde bunun hep var olduğunu düşünmüstük. Noah, lütfen sen bu yanlisi yapma. Kimsenin sevgisinin zaten var olduğunu düşünme. Mesih Isa gibi gerçekten erkek ol. Onlara, özellikle esine çocuklarına ve tabii büyüklerine onlari sevdiğini söyle. Nana ve ben çocuklarımızı yetistirirken bu hatayi yapmamaya özen gösterdik. Onlara her zaman onlari sevdiğimizi söyledik ve kucakladik. Baban üniversiteye başladigi gün onu yurda birakisimizi hiç unutmuyacagim. Baban annesini öptükten ve veda ettikten sonra bana geldiginde elimi uzattim. Baban ise elimi iterek beni bütün gücüyle kucakladi ve beni sevdiğini söyledi. Bunu baskalarinin da duyduguna eminim ama baban buna önem vermezdi. Sunu da biliyorum ki o andan sonra etrafta kim olursa olsun biz veda ederken "Seni seviyorum" diyecektik. Senin de babana seni üniversiteye ilk götürdüğünde bunu yapman için dua ediyorum.

Anneme kanser teshisi kondugunda sevgimizi hiç yeterince ifade etmedigimiz endisesine kapildim. Ayrica onun Mesih Isa'yi Kurtarici'si olarak kabul ettigini hiç duymamis olmam beni daha da çok endiselendirdi. Babamin kilisede çalistigini biliyordum ama annemi orada gördüğümü hiç hatirlamiyordum. Çocuklugumuzda kilise seçimi konusunda bizi serbest birakmislardi. Annemin ailesi Musevi babamin ailesi ise Katolik'ti. Lala ise Methodist'ti. Kilisenin annem için önemli olduğunu bildigimi hatirlamiyorum ama ömrünün son birkaç yilinda Wisconsin'deki evinin civarındaki bir Methodist Kiliseye devam ettigini biliyordum. Bir gün ona bir mektup yazdim ve mektubun sonunda ona Mesih Isa'yi Kurtarici'si olarak taniyip tanimadigini sordum (Bu soruyu onun yüzüne karsi veya telefonda soracak cesaretim yoktu).

Üç hafta geçti, telefonda birçok kez görüştük ama hala bir cevap alamamistim. Sormaya da çok korkuyordum ve cevabının hayir olacagini düşünüyordum. Anneme sahitlik edecek cesaret ve yetenege sahip olup olmadigimi da bilmiyordum. Kansere tutuldugundan bu yana dua ediyordum. Mesih Isa ile iliski kurmasini çok istiyordum ama bunu ona söyleyecek cesaretim yoktu. Annemi hayal kirikligina ugratmaya tahammülüm yoktu. Bir sonraki telefon görüşmemizin sonunda bana "Mektubunda sordugun soruyu hatirliyor musun?" dedi ve cevabimi beklemeden "Cevabim evet" dedi. Ve ben hiç düşünmeden hayatimda ilk kez ona "Seni seviyorum anne" dedim. Telefonda uzun bir sessizlik oldu ve sonra bana hoşçakal dedi. Beni isitmemis miydi? Ona söylediğimi karsiliksiz birakmasi beni düs kirikligina ugratmisti ama ben de vazgeçmeyecektim. Anneme onu sevdiğimi söylemek çok güzel birseydi ve devam edecektim. Ona bir telefon konusmamizin sonunda "Seni seviyorum anne" demeyi kararlattirdim ve onun bana bir sonraki konusmamizin sonunda "Seni seviyorum Tom" dedigini duyduğumda agladim. O günden sonra annem ölünceye kadar her görüşmemizi "Seni seviyorum" demeden bitirmedik. Ve bu sözler ben yatagimin yanibasinda elini tutarken öldüğünde birbirimize söylediğimiz son sözlerdi.

Bana mükemmel ebeveynler ihsan eden Lütuf babam ölünceye kadar ona onu sevdiğimi hiç söylemedigim halde beni huzurlu kilan saglayan ayni Lütuf oldu.

Anne ve baba sizi seviyorum...

Bölüm 6: Duane

II SELANIKLILER 1:12 "TANRIMIZIN VE RAB ISA MESİH'İN LÜTUFUYLA RABBİMİZ ISA'NIN ADI SIZDE YÜCELTİLSİN."

1974 Ocak ayında John Hensley ve ben Teksas eyaletinin Dallas kentindeki Leggett & Platt fabrikasında eğitim yönetiyorduk. Eğitim her Cumartesi sabahı saat 07.00 ile 12.00 arasındaydı. Bir grup makine operatörleri ve teknisyenlere Wells şirketi tarafından üretilen makinelerin çalıştırma kurallarını öğretiyorduk. Katılım zorunluymuş ve buna katkısı olması yönünden fabrika müdürü Duane Potter de hepsine katılıyordu. Cumartesi orada olmak için ben ve John Sıkago'dan Cuma öğleden sonra ayrılıyorduk. Bu bize fabrikaya erken vararak çalışmayı ve bir önceki eğitimin sonuçlarını gözlemlene imkanı sağlıyordu.

13 hafta süresince ben ve John Cuma gecelerini Teksas Ennis'te geçirdik. Duane ile ilk eğitimin başlamasından önceki gece tanıştım. Bizi o gece yemeğe davet etti, amacı sanırım Larry Higgins'in gönderdiği bizlerin emrindeki kişileri eğitecek ya da dejenere edecek tipler olup olmadığımızı anlamaktı. Amacının ayrıca seyahat eden ve ailesinden ayrı kalan kişileri biraz olsun rahatlatmak olduğunu sanıyorum. Geçen 13 haftanın iki gecesi dışında her Cuma gecesi Duane ve esi Ann ile birlikte olduk. Bizi evlerine ve yaşamlarına buyur ettiler, fıstık ezme tost yaparken Ann'in tost makinesini bozdugum halde...

Bu beraberliğimiz esnasında Duane ile çok sıkı dost olduğumuzu söyleyemem ama eğitim ve fabrikanın operasyonları ile ilgili konuşmalarımız esnasında ortak zamanımız çok oldu. Eğitim bittiginde Nana ve ben Dallas'ta bir akşam yemegine davet edildik. Bu Duane ve Ann ile Nana'nın ilk tanışmalarıydı. Yirmi yıl sonra anneni ve babanı biraraya getiren Ann oldu... Bir sevgi teması.

Bir Persembe günü eve döndük ve Cuma günü normal çalışmama devam ettim ama bu Cuma öğleden sonra Teksas'a gitmeyecektim. Evde çocuklarımla oynayacaktım. Cumartesi günü tam ise giderken Nana kucagında Larry ile mutfaga geldi ve Larry'nin iyi olmadığını söyledi. Onu kucagıma aldım Nana da doktoru aradı ve doktor bizi hastaneye çağırdı. Derhal yola çıktık. İnsana her zaman çok yavaş gelen evrak işlemlerinden sonra bir odaya alındık. Hemsire birsey getirmek için gittiğinde Nana, Larry ve ben odada yalnızdık. Nana Larry'i tutarken o birden spazmlar geçirmeye başladı. Nana onu bana verdi, ben onu tutarken Nana önce ona baktı ve annelik içgüdüğü ile durumun ciddiyetini hissederek benden birseyler yapmamı istedi. Yapabildiğimiz tek şey oğlumuzun öldüğünü seyretmekti. Bizim için çok uzun ve acı olan ölüm anı Larry için çok huzurlu bir andı sanki. Yardım için bağirmeden önce orada ne kadar süre ile ayakta durduğumuzu hatırlamıyorum. Larry'nin ölümü apansız geliyordu. Veda etmek ve hiçbir zaman hazırlanamayacağını bilerek de olsa hazırlık için zaman yoktu. Sonra kiyamet koştı. Hemsireler Larry'i benden almaya çalışırken "Mavi Alarm" diye bağırıyorlardı. Bir doktor yetti ve gırtlak tüpü yerleştirildi, ama bosuna. Larry ölmüştü. Ben 29, Nana 28. Baban 6, Kristine 4 yaşındaydı ve Larry'i zayıflatıp ve ölümüne yol açan hastalık onda da vardı.

Hava tam da cenaze merasimi içindi sanki. Kar yağamayacak soğuklukta ve kasvetli bir gündü. Koyu bir sis havada geziniyordu. Çevremizde sevgi dolu, anlayışlı aileler ve arkadaşlar vardı ama bizi teselli etmek için ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Kimseyi tanımiyordu ama Lala onların çocuklarının cenazelerinde bulunduğu için çoğunu tanıyordu. Etrafımız kalabalıktı ama bir destek bulamıyorduk. Orada kimin olup olmadığı Nana için önemli değildi. Benim için de.. Nana, baban, Kristine ve ben Boo Boo'ya son kez veda ettik. Evet sen bu takma adı almıştın sonradan. Bir sevgi teması... Larry'nin eline üzerinde "Tanrı seni seviyor" yazılı bir haç koydum. Tabutun kapagini kapadık ve cenaze merasiminin başlamasını beklediğimiz salona geçtik.

Bekleme salonunun büyük caminin kenarında ayakta tek basıma bekliyor kimseyi hatta kendimi bile teselli edemeyeceğimi düşünüyordum. O esnada Tanrı'dan yardım ve destek istegimi de hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey yaşamıma son vermeyi düşünmeye başladığımdı. Düşüncelerim böylesine bencildi. Evden kaçtığımda olduğu gibi yalnızca kendimi düşünmeye başlamıştım. O esnada iki sokak uzaklıktaki bir kişi dikkatimi çekti. Orada yaşamıma son vermeyi düşünürken caddede o havada basında sapka olmadan yürüyen kafadan kontak birini seyrediyordum. Yüzünü göremedim önce sıcak ve kuru kalabilmek için omuzlarını büzdüğü ve ceketinin yakasını kaldırdığı dikkatimi çekti. Sonra dikkatimi topladım ve yüzünü görmeye çalıştım. Bu kişinin Duane olduğunu farketdiğimde ise ağlamaya başladım. Geçen 72 saat süresince gözpinarlarım kuruyuncaya kadar ağlamıştım ve artık hiçbir şey hissetmenin veya ağlamanın mümkün olmadığını düşünüyordum. Orada herkesten ayrı ayakta dururken geçen üç günde olduğu gibi katilircasına ağlıyordum. O anda eğer Teksas'tan buraya bu berbat havada beni teselli etmek için çok az tanıdığım biri geliyorsa benim de

Nana'yi ve iki çocukumuzu teselli edecek gücü göstermemin gerektiğini düşündüm. Ona Larry'nin ölümünü kimin haber verdiğini hala bilmiyorum. Dokunaklı bir temasti bu...

O anda Tanrı'nın Duane aracılığı ile yüregime O'nun sevgisini temas ettirdiğini ve bana yaşam gücü ve cesareti verdiğini şimdi artık biliyorum. Tanrı'nın bizi gerçekten sevdiğini o anda anlamıştım. Bize bu gücü verecekti ve daha da önemlisi Larry artık O'nunla beraberdi.

Bölüm 7: Nana (Devami)

ROMALILAR 5:2" "İÇİNDE BULUNDUGUMUZ BU LÜTUFU MESİH ARACILIGI İLE, İMANLA KAVUSTUK."

Kristine'i eve ilk getirdigimizde baban ona Pee Wee adini takmisti... Ben bu ismi yasadigi sürece ve orta öğretimde arkadaşlarının yanındayken onun hosuna gitmediği halde hep kullandım. bugün bile onu düşünürken ona çoğu kez Pee Wee diye hitap ediyorum.

İlk minik evimiz dördümüz için çok küçüktü. Mutfak masasında otururken sobaya, buzdolabına ve lavaboya uzanabiliyordum. Bir gece Nana'ya gelecekteki sekiz kişilik ailemiz için bir ev dizayn etmeyi ve inşa etmeyi önerdim. Baban için bir köpek kulübesi ve bir oyuncak kutusu yapmıstım, ev de inşa edebilirdim (Noah, şimdi kullandığın oyuncak kutusu).

Birçok dostun yardımları ile bir sene sonra kısmen tamamlanmış 450 metrekare kullanım alanlı beş yatak odalı ve üç banyolu bir eve taşındık. Kuyu, kanalizasyon ve alçı işi dışındaki işlerde Nana'nın üvey babası devamlı ben de her gece ve hafta sonları çalışıyordum. İş üstünde eğitim buydu işte! Evin on dönümlük ağaçlıklı bir arazisi ve sonradan hobi odası olacak büyük bir mahzeni vardı.

Eve 1972 yılının Ocak ayında taşındık ve yaşamımda ikinci kez bir sesin bana "Sahip oldukların için Tanrı'ya dua ve şükran zamanı geldi. O'na hizmet et" dediğini işittim. Bir sonraki Pazar günü hepimiz Methodist kilisesinde ayindeydik. Cemaate katıldık ve üç ay içinde Tanrı'nın yönlendirdiği bu dostlar sayesinde ölüm vadisinden bu ilk geçişimizde sevgi teması Nana'yi ve beni gelecek üç yıl süresince desteklemeye devam etti (Chet ve Kathy sizi seviyoruz).

1972 Eylülünde, üçüncü çocuğumuz Larry'nin (ismini Larry Higgins'ten almıstı) doğumundan bir hafta kadar sonra Nana Kristine'i bazı olagan asılar için doktora götürdü. Kristine'i muayene ederken eli onun deformasyonlu göbeğine (ona özel göbek derdik) değdiğinde doktorun yüzü bembeyaz olmuş. Birseylerden şüphelenmisti. Bayan doktor bizi bazı testler için Kenosha'daki hastaneye gönderdi. Üç gün süren testler sonunda Kristine'in ciğer ve dalagındaki büyümenin sebebi anlaşılamadı. Doktorumuz bu kez bizi Sıkago'daki Memorial Çocuk Hastanesinin hematoloji bölümü

baskani Dr. Perice'e gönderdi. Önce Kristine'de bir tür lösemi olduğunu düşündüler. Yaklaşık dört gün süren testler, röntgen ve kan analizlerine rağmen hastalığının ne olduğunu ortaya çıkaracak bir ipucu elde edilemedi. Perembe günü Dr. Perice Cuma günü için bir karaciger biyopsisi yapılacağını ve Kristine'i de (anlami her neyse) Genetik Bölümüne havale edeceğini söyledi.

Hastane odaları bir ebeveynin gece çocuğu ile birlikte kalacağı şekilde dizayn edilmisti. Nana kendisinin kalmasında ısrar etti (Onun yapılması gereken bir şeyin yapılması için gerekli güç ve cesaretini hafife almamalısın). Kristine'i hiç yalnız bırakmadı. Ben 65 mil uzaklıktaki hastaneye her gün gidip geliyordum, yüreğimdeki sıkıntı hep vardı ama en azından görmüyordum devamlı olarak, Nana ise hep oradaydı.

O Perembe gecesi eve ve Cuma sabahı erkenden hastaneye gidisim o ana kadarki en uzun araba sürüşüm olmuştur. Nana'nın yeterince problemi yokmuş gibi o Perembe günü üç yıl evvel bıraktığım sigara içmeye tekrar başladım. Nana içmemem için bana yalvardı ama bir kere daha yalnız kendimi düşünüyordum. Kristine için kendisini ne kadar kötü hissetse de Nana'nın içinde bana kendine özel sevgisi ile uzanacak kadar sefkat mevcuttu. Eve giderken sigara içiyor ve Tanrı'yla konuşuyordum. İkimizin de ne söylediğimizi hatırlamıyorum ama o geceki içki ve sigaranın değil fakat olacaklar için bu konuşmanın bana güç verdiğini biliyorum. Ayrıca kilisedeki cemaatin duaları da bize güç veriyordu. Biyolojik akrabalarımızın bizim için dua ettiklerini sanıyordum ama bize birsey söylediklerini hatırlamıyorum. (Birisini için yapabileceğin tek şey dua etmekse ona onun için dua ettiğini söyleme fırsatını kaçıрма. Dua kimse için küçük bir hediye değildir. Gerçekte birisini için tek birsey yapabileceksen duayı herseye tercih et çünkü hersey duadan sonra gelir. Bu sevgi teması yapabileceğin herseyden daha fazla yarar sağlar. Bu sevgi teması ile çok kez beraber oldum, bu teması hissetmenin ne kadar iyi olduğunu ve ondan ne kadar yararlanıldığını biliyorum).

O Cuma günü iki yeni doktor ile tanıştık. Dr. Nadler Genetik bölüm baskanı ve Dr. Kay onun asistanıydı, onlar da o hafta tanıştığımız diğer doktorlar gibi Nana ve bana orada yalnızca biz varmışız gibi davrandılar. Daha da önemlisi Kristine kendi çocukları gibi davrandılar. Çoğu Nana'ya, bana ve aile geçmişimize olmak üzere birçok soru sordular (Ebeveynlerimizin sağlık durumları, büyükbabamızın ve onların anne babalarının nerede doğdukları vs).

Biyopsi problemsiz geçti. Kristine odasına döndüğünde yarasını görmek istedim. Küçük bir kesik muntazam yapılandırılmış bir yara bantı ile kapatılmisti. O gün testler, röntgenler, kan örnekleri yoktu. Biz yalnızca biyopsi sonucu için bekledik.

Kristine ve ben o hafta ilk kez oyun odasına gittimizde neselendik. Doğru hatırlıyorsam Kristine o gün en sevdiği şeyi yemisti (McDonalds peynirli hamburger ve kızarmış patates). Orada neden bulunduğumuzu neredeyse unutmamıştık.

Cumartesi sabahi erkenden hastaneye döndüm. Test sonuçları geldiğinde orada olmak istiyordum. Dr. Perice'in odaya gelisi günlerden Cumartesi olusu ve Kristine'in artık onun hastası olmayışı nedeniyle benim için sürpriz oldu. Bu kez gülümsemiyordu. Ben bir iskemlede oturuyordum, o da geldi ve benim yanına oturdu. Ben bu 60 yaşlarında zayıf nahif hanımın üçümüze de sefkat göstermesini seviyordum. Kristine artık onun hastası olmamasına rağmen onun bir Cumartesi günü gelmesi yalnızca biyopsi sonuçlarını öğrenmek için değil yıllar boyunca binlerce hastaya ve ebeveynlerine gösterdiği sevgi ve sefkati bizim için de hissetmesiydi. O ayrıca Kristine'in odasına gelme ve biyopsi sonuçlarını bizimle paylaşma cesaretini de göstermişti. O ayrıca bizim yorgunluk düzeyimizi ve o andaki akli durumumuzu da kontrol etmek istiyordu. Bize Kristine'de Neiman-Pick hastalığı olduğunu açıkladı. Bize Dr. Nadler ve Dr. Kay'in bunun anlamını bize ayrıntılı olarak açıklayacağını ancak Kristine'in büyük bir olasılıkla üç - beş yıl ömrü kaldığını Mesih İsa'nın sefkatli bakışlarını andırıcısına gözlerimin içine bakarak söyledi. Bilinen bir tedavi yoktu. Hastalığın Kristine'in canını almasına hiçbir şey mani olamazdı. Ben ağlıyordum ve gözyaşlarımın arasından hala onun gözlerini görüyordum. O eli dizimde yakınımda oturmaya devam etti. Ona sanki Tanrı'ya ağlar gibi ağladım ve "Evliliğimizin Cennet'te olduğuna her zaman inandım" dedim. O da ağlamaktan sismis gözlerine bakarak "Öyledir ve Tanrı kimseye taşıyamayacağı ağırlıkta haç vermez" dedi. O bu sözleri söylerken sesinde öylesine bir kesinlik vardı ki ona bu sözler Tanrı'nın kendi ağzından söylenmişcesine inandım. Onu yalnızca gösterdiği sefkat için değil bana gerçek acı dersimi gidermeme yardımcı olduğu için de unutmuyacağım. Bana verdiği sevgi teması acılar okulundaki ilk ders oldu ve üzgünüm ama hepimizin bu okula bir gün yolumuz düşecektir. Lütfen acili birisine uzanarak ona kendinize özel sevgi temasınızı verme fırsatını hiç kaçırmayın. Nana'nın bana söylediği bu önemli dersi sana da vermesi için fırsat bulmasına dua dua ediyorum : "Hayatımızın sonunda önemli olan ne kadar çalıştığımız değildir. Önemli olan diğer insanlara nasıl davrandığımızdır". Tanrı'mız ve de Kurtarıcımız bunu biraz farklı olarak söyle ifade buyurmuşlardı : "En küçük kardeşlerinize yaptığınız davranış bana yapılmıştır". Sevgi temasını paylaşmak için hep beklemede kal ve sana olacak temasları baskalarıyla paylaşırken o ana kadar bütün bildiklerin de degisecektir.

Bölüm 8: Kristine (Pee Wee)

I PETRUS 5:10 "TÜM LÜTUFUN KAYNAGI OLAN TANRI KISA BİR SÜRE ACI ÇEKMEYİZDEN SONRA KENDİSİ SİZİ YETKİNLESTİRECEK, PEKİSTİRECEK, GÜÇLENDİRİP TEMELLENDİRECEK."

Doktor Nadler ve Kay ile görüşmemizden sonra eve döndük. Bana ve Nana'ya Neiman-Pick hastalığının ne olduğunu ve Kristine'in geleceğinin ne olabileceğini anlatmışlardı. Bize söylediklerinin büyük bölümünün "onların en iyi tahmini" olduğunu ve Dr. Nadler'in bu hastalık konusunda dünyanın önde gelen bir mütehassisi olmasına karşın tespit edilen ancak 100 kadar hasta bulunduğunu belirttiler. Biz ayrıca babanın ve henüz üç haftalık bir bebek olan Larry'nin de testlerinin yapılmasını istedik. Neiman-Pick hastalığının onlarda mevcut olup olmadığının ya da ben ve Nana gibi yalnızca taşıyıcı olup olmadığının belirlenmesi için biyopsiye gerek yoktu. Sirtlarından alınacak küçük bir deri parçası Washington kentinde özel bir laboratuara gönderilecekti. Birkaç hafta içinde onlarda da bu hastalığın olup olmadığını öğrenecektik. Nana aslında biliyormuş ama birsey söylemedi o esnada.

O gün hastaneden eve dönerken aklımda hep hastanedeki giriş ve çıkış işlemleri esnasında hastane personelinin gördüğümüz muamele vardı. Ayrılmadan önce hesabı kapatmaya gittiğimde personele bize sigortamızın olup olmadığını ya da nasıl ödeme yapacağımızı neden sormadıklarını sordum. Bana bunun önemli olmadığını çünkü ödeme yapsak da yapmasak da aynı ihtimamın gösterileceğini söylediler. Kristine'i muayene için Dr. Nadler'e her gidişimizde Nana ve benim ne kadar şanslı olduğumuzu düşünmüştüm. Kristine'in üç bes yıl daha yaşayacağı için değil fakat hastaneden sonra onu eve götüreceğimiz için şanslıydık. Tanıştığımız çocuk ve anne babaların çoğu bu kadar şanslı değillerdi. Bu hastane büyük problemleri olan çocuklar için. Çoğu zaman hastalar eve gitmek yerine Cennet'e gidiyorlardı. Evdeki çekilen filmleri seyrettiğinde hastaneden eve döndüğümüz ilk günkü halimizi görebilirsin.

Üç gün sonra babam siddetli bir kalp krizi geçirdi ve öldü. Cenaze evinde yalnızken ölümüne çok üzülmemeye karşın hiç ağlamadığımı farkettim, hiç gözyaşım kalmamıştı, kupkuruydum.

Aradan iki ay geçmişti ve babam ile Larry'de Neiman-Pick olup olmadığı konusunda bir haber gelmemişti. Dr. Kay'i her gün aramaya başladım (Nana'nın ne kadar

endiselenendigimi bilmesini istemediğim için ona bu telefonlardan bahsetmedim). 1972 Noelinden üç gün önce Dr. Kay beni isimden aradı ve sonuçları bildirdi. Tanrı'dan bu haberi Nana'ya nasıl iletceğim konusunda bana yol göstermesini diledim. Eve girdim, erken gelmişim ve Nana ters bir şey olduğunu anlamıştı (anneler daima bilir).

Aglamaya başlarken Nana'ya sarıldım ve ona babanda hastalık olmadığını yalnızca tasiyici olduğunu söylemeye çalıştım. Ona Larry'nin hasta olduğunu söylediğimde gözyaşlarının arasında bana baktı ve yalnızca "biliyordum" dedi. Kendi kendime dünyadaki 100 hastanın 2'si bu da bize Noel hediyesi dedim. Bebeklerimizin hastalığı için ilk kez Tanrı'yi suçlamanın esigine gelmişim. Ama O'nu suçlama ya da kendim için üzülmenin esigine geldiğimde Lütuf aracılığı ile, Dr. Perice'nin "Tanrı kimseye tasiyamayacağı ağırlıkta bir haç vermez" sözleri geldi. Su sözleri onun sevgi temasına eklemeyi öğrendim. "O'nun kendi oğluna bile" .

Günlerce, haftalarca, aylarca Lütuf hepimizin Neiman-Pick ile birlikte yaşamamıza yardımcı oldu. Kilise ailemiz çok destek oldu. Babamın ölümü sonrası anneme yardımcı olmaya başladım, benim veya problemlerimizin babamın kalp krizine neden olduğunu ve bu nedenle beni suçladığını sık sık düşünüyordum ve öyle düşünmemiş olması için dua ediyordum. Nana ve ben başka çocuk yapmamaya karar verdik. Neiman-Pick'li bir çocuk yapma ihtimali dörtte birdi. İki tane bu hastalığa yakalanmış çocuğumuz vardı ve bir başka Neiman-Pick çocuğunu kaldıramazdık.

34 yıllık evliliğimizde Nana ve benim yalnızca iki veya üç kez gerçek anlamda anlaşmazlığımız oldu. İki tanesi evlenmeden öncekiler gibi benim hatamdı. Bu ise kimsenin hatası değildi. İkimiz de kisirlastırma ameliyatı istiyorduk. Nana yalnızca kendisinin olmasında ısrar ediyordu. Eğer benden önce ölürse daha fazla çocuğum olsun istiyordu. Sonunda onun dediği oldu.

1973 yılı geldi ve geçti. O yıl bütün çocuklarımız vaftiz oldular. Senenin başlarında kilisede bir haftalık dini bir konferans vardı. Ayının sona erdiği Pazar günü cemaate hayatlarındaki sıkıntı ve problemleri mihraba getirmeleri söylendi. Onları Tanrı'nin önüne serecek ve O'na devredecektik. Yükümüzü mihraba serdikten ve duayı bitirdikten sonra mihraptan üzerinde "Tanrı Seni Seviyor" yazılı bir alüminyum haç alacaktık. Bu haç o günkü "birak Tanrı'ya gitsin" temasının bir hatırlatıcısı olacaktı. Kilisenin içi doluydu. Biz Dickow ailesiyle oturuyorduk. Nana ve ben ayaga kalkarak mihraba ilk yürüyen çift olduk. Herkesin bizi seyrettigine ve orada gerektiği kadar yalnız kalmamıza izin verdigine eminim. Nana ve ben haçlarımızı alarak yerlerimize dönerken ve onlar mihraba gitmek için ayaga kalkarken dostlarımızın gözyaşlarını gördüğümü hatırlıyorum.

1974 bir başka hikaye olacaktı. Ocak, Subat ve Mart ayının büyük bölümünü kapsayan ve 13 hafta süre ile tüm Cuma geceleri ve Cumartesileri evden ayrı kalmama neden olan bir eğitim programını yeni bitirmiştim. Nana ile birlikte çok ihtiyacımız olan bir

birliktelikten sonra eve dönmüştük. Onun 29. yaşgünü kutluyorduk. Bir hafta sonra da babanın altıncı yaşgünü kutlamistik. Eve döndükten sonra 9 Nisan 1974'te Amcan Larry ebediyete intikal etti. Gizli Lütuf oradaydı. Mezar yeri seçimi, çocuğumuzun tabutunu seçmek, kilisede onun tabutunun önünde ayakta durmak ve iki çocuğumu da yanımızda görmek, bu benim neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacaktı (Keske öyle olsaydı, dua etmek beni güçlendirirdi). Tabutu kapatmadan önce o Pazar günü kilisede aldığım dan bu yana üzerimde tasidığım alüminyum haçı Larry'nin küçücük minik eline koydum. İşte o andan sonra gerçekten önemi olan şeylerin kontrolünün bende olmadığının farkına vardım.

Gelecek birkaç hafta acı çekmeyi öğrenmek için çaba üstüne çaba sarfederek geçti. Larry ve Kristine'in yaşayabilecekleri sürenin üç bes yıl olduğu bize söylendiği halde ölüm için hazır degildik. Acı çekmeyi kitaptan ya da baskalarını seyrederek öğrenmek ise olası degildi. Onun üstesinden gelmek ancak Lütuf'un seni bu safhadan geçici bile olsa acini dindirerek ve gözyaşlarını durdurarak geçirmesini beklemekle olabilir. Onunla ancak Lütuf ve Lütuf'un yaşamına hiç beklemedigin şekillerde getireceği Sevgi Temasları ile basedebilirsiniz.

Bir Cumartesi öğleden sonra garajı temizlerken golden retriever köpeğimizin tek yavrusu Sandy, kosarak bana doğru geldi. Biz Nana ile konuşuyorduk. Ben büyük bir süpürge ile yerleri süpürürken o da kapıda duruyordu. Sandy garajın zeminine tuvaletini yapmıştı ve ben pisliği temizledikten sonra yeri süpürüyordum. Yavru bana mutlu ve istekli bir şekilde yaklaştığında sebepsiz yere kendimi kaybettim. Ansizin infilak eden bir yanardağ gibi yavruya hamle ettim. Savurdüğüm süpürge yan tarafına isabet etti ve onu anında öldürdü. Nana'ya baktım yüzündeki sok ifadesini görebiliyordum. Ona "çözebileceğimiz bir sorun bulmalıyız" dedim. Nana Larry'nin ölümünden dolayı benden daha fazla problemliydi ancak henüz hiçbir şeye saldırmamıştı. Babanın veya Kristine'in yaptığım bu korkunç şeyi görmedikleri için Tanrı'ya dua ediyordum. Köpek yavrusunu gömdüm ve eve giderek Nana ile uzun uzun konuştuk.

Evlendiğimiz ilk günde yaptığımız gibi o öğleden sonra yeni planlar yaptık. Missouri eyaletinin Carthage kentine taşınip yeni bir hayata başlayacaktık. Ben yeni bir iş bulmalıydim, Nana ise yeni dostlar, aile için alisveris edilecek yeni mağazalar ve hepimiz için yeni doktorlar bulmalıydı. O Pazar kilisede durumu açıkladık. Pazartesi günü isimden istifa ettim ve altı çocuğumuz için inşa ettiğim evi satılığa çıkardım. Bu 1974 Haziranında oldu. Ekim ayında Carthage'de Leggett & Platt'ta işe başladım ve Sükran gününden önce yeni evimize taşındık. Terkettiğimiz eski evimizin üç kati büyüklüğündeydi. Bugün bunları yazarken o zaman altı yaşında olan babanın ve dört yaşında olan Kristine'in neler düşündüğünü merak ediyorum. Baban bana artık fakir miyiz diye sormuştu. Tanrı'ya şükürler olsun Lütuf oradaydı ve Tanrı'nın kendi usulü ve O'nun kendi zamanlamasıyla bize huzur getirmişti.

Nana, baban, Kristine ve ben yeni yasamimizi yasamayi ogrendik. Normallesme bana yeni ve atilimli bir ise sahip olmam nedeniyle Nana'dan once geldi. Nana Larry'de Neiman-Pick oldugunu herkesten çok once biliyordu. Kristine'i hastaneden eve getirdigimiz günden itibaren Nana Larry'i adeta rahmine geri koymaya çalisti. Larry'nin düzgün yürüyemeyecegini bildigi halde onun minik ayaklarinin ve küçük bacaklarinin zamanla düzelmesi için ortopedik gereçlerle bagli olmasına karsin ona annelik etti ve aylarca onunla birlikte aci çekti. Iki çocuk ve bir kocanin normal gereksinimlerini karsilama Nana'yi tam olmasa da normal bir yasama geri döndürdü... çocugunu gömdükten sonra nasil bir yasamsa...

Kristine onu korumak ve bunun için herseyi ama herseyi her zaman yapacagim bir varlikti. Bazen benim kendimi Larry'i sevmekten alikoyusumun kendimi gelecekteki acidan korumak için koydugum bir savunma mekanizmasi olup olmadigini zaman zaman düşünmüsdür (Nana eger bunu yaptiyysam Larry'e tam bir baba olamadigim için lütfen beni affet). Bunu Larry'e yaptiyysam Tanri biliyor Kristine yapmadim. O benim kalbime sahip oldu, hala sahibidir ama sen de Noah (Tabii anne, baban ve Nana da ama bir baska türlü). Birçok kereler Kristine'in yeryüzüne Tanri tarafından bana insancil, nazik, açık, mutlu, sartsiz seven, dürüst, hisli, kabul eden, bir hizmetkar, nasil gülmek ve en önemlisi bencil olmamayi öğretmek için gönderildigine inanıyorum.

Tanri'nin Lütufu ayni zamanda Nana'yi, babani, Larry'i ve bir kismini sana simdi anlatacagim bir melekler ordusunu hayatimi sekillendirmek için gönderdi. Tanri'nin beni bu kadar çok sevdiğine inanıyor musun? Bu O'nun Oglu ile basladi ve bugün de devam ediyor. Henüz sekillenmedin ama O'nun bana gönderdigi çömlek ustasi Kristine oldu. Lütuf ve O'nun sevgi temasi ile bu agirligi hiçbir zaman 40 kiloyu boyu 1.60'i geçmeyecek olan çocuk benim üzerimde tam ve kesin bir kontrol oldu. O zaman ve simdi ben onun bir hizmetkariyim. Kristine bir keresinde ona mutlufaktan birsey getirmesini istedigimde bana "Ailem kölelere sahip olamayacak kadar fakir oldugu için çocuk yaptilar" demisti. Tam tersi oldu. Ona ve onun verdigi sevgi temasina köle olmayi sevdim ve hep öyle kalacagim.

Yasasaydi sen ve o birbirinizi çok sevebilirdiniz. Yüregimde ikinizi o divanin kösesinde sen de tipki babanin senin yasinda yaptigi gibi yerde oturup televizyonda Veggie masallarini seyrederken hayal ediyorum. Onu belki de güldürebilecegini sanıyorum.

Kristine dogdugunda simsiyah saçlari vardi. Birkaç ay sonra Nana onu yıkarken hepsi dökülüverdi. Cascavlak kalmisti. Saçlari sapsari ve çok güzel çikincaya kadar baban ve ben ona "bilaro topu" diye hitap ettik. Takma adlar onu her zaman üzmüştü, onun için Nana benim ve babanin bu takma isimleri devamlı olarak bir sakalasma havasında kullanmamiza dikkat etti. Kristine eglenmeyi çok severdi. O bir de çevresindeki herkesin onun zevk aldigi seylerden zevk almasını temin ederdi. Onunla yüzlerce kez

bogustugumuzu ve gürestigimizi düsündüğümde kalbim gözyaslariyla doluyor. Bunlari yazarken seninle oynadigimiz, bogustugumuz ve gürestigimiz anlari düsünüyor aglamaya basliyorum. O gülmeyi severdi ve o güldüğünde onunla birlikte gülerdik. Nesesi bulasiciydi ve yangin gibi herkesi sarardi.

Çocuklari özellikle miniklerin birbirine ne denli hain davrandiklarini hepimiz biliriz. Kristine'in yasi ilerledikçe onun "özel göbegi" adeta hamileymiscesine daha çok göze çarpmaya basladi. Boyu da sinif arkadaslarina kiyasla giderek kısa görünmeye basladi (Benim hissizligim ve aptalligim nedeniyle) onu arkadaslarinin yaninda Pee Wee diye çagirmami istemezdi. Her okul yili basladiginda Nana Kristine'in durumunu öğretmenlerine genellikle izah ederdi. Onlara Kristine'in fiziksel olarak neleri yapip neleri yapamayacagini ayrintili olarak anlatirdi. En önemlisi onlara Kristine normal biriymis gibi davranilmasi ve de okul görevlerinin yapılmasi gerektiği telkin edilirdi. Nana çok güçlüydü. Onun tek bir sözü Kristine'in okul görevlerinin çok daha az olmasina yeterliydi. Bu ise benim için ugrastigim seyler içerisinde en zoruydu. Onun degerli ve kisitli yasadigini heba edilmesiydi. Bütün bunlari öğrenmeye neden ihtiyaç duysundu? Matematikte tipki senin baban gibi çok zorlanmasi bunu onun için çok daha zor kiliyordu. Matematik ev ödevini kontrol için bana getirdiginde çoğu kere ona yanlis oldugunu izah etmek nasıl yapılacagini göstermek ve yeniden yapmasini istemek zorunda kalirdim. Odadan çıkarken aglamasi tekrar yapmak zorunda kaldigi için degil fakat utandigi ve sikildigi içindi. Kendimden nefret ederdim. Onunla ben bogusmali, güresmeliydik.

Kristine'in okulda fiziksel görünüsü nedeniyle arkadaslarinca girgira alindigini veya taklit edildigini hiç sanmiyorum. Tüm kasabadan öğrencilerin bulunduğu ortaokulda bunun olmamasinda Lütufun katkisinin olduguna inanliyordum. Aynı öğrencilerin alti yıl süre ile birlikte devam ettikleri ve öğretmenlerin küçükleri yakından takip ettigi ilkokulda durum daha farklıydı. Ayrıca kimsenin senin babani karsisine almak istemediginde de eminim, bu da Lütufun devamıydı.

Babanla Kristine ne kadar kavga etseler de vurmamak yasakti, Kristine arada bir babani tokatlardi ama o kardesine asla vurmazdi. Babanın Kristine'i çocuklari girgirinden korudugunu biliyorum. Üzücü ama onu büyüklerin girgirinden korumaya Nana, baban, ben hatta Lütufun bile yetersiz kaldigi zamanlar olurdu. Kisiler onu süzdüğünde farkina varirdi ve insanlar bunu çoğu kez yaparlardi. Kristine'in buna cevabi ise bizi özel birisine bakarken yakaladiginda böyle yapmamamizi hatirlatmak olurdu. O kendisinin baskalarına duyduğu sevgi teması ile sizi mahçup ederdi. Baskalarına Kristine'in yaptigi gibi Mesih Isa'nin gözleri ile bakmayı ne zaman öğrenecegiz?

Dr. Nadler ve Kay görüşmelerimiz sırasında bize Kristine ve Larry'e normal çocuklar gibi davranmamizi söylediler. Nana bunu benden daha iyi yapıyordu. Kristine'in öğretmenleri de olaganüstü bir iş beceriyorlardı. Onların Kristine'in "C" alabilmek için bir çok öğrencinin "A" almak için çalıştigi kadar çalıştigi bildiklerinden eminim.

Babanin iki yıl önce kabiliyetini bildikleri bir öğrenci olması onların Kristine'den daha fazla beklentileri olmasına yol açmıştı. Bir defa hariç onlar Kristine her zaman ancak hak ettiği kadar not vermişlerdi.

Kristine 9. sınıfta son ay okula hiç gidemedi. Derslerini yetistirmek için çok uğraştı ve son gün notlarını almak ve dolabını boşaltmak amacıyla okula gitmek için ısrar etti. Biz de tüm notlarının müdür odasında hazır olmasını sağladık. Öğrenciler gelmeden önce dolabını boşaltmasına yardımcı oldum ve ofise giderek karne zarflarını aldık. Eve giderken açmak için sabırsızlanıyordu. O gün onun için Mayıs ayında Noel gibiydi, Onu eve gidince zarfları Nana ve benim önümde açmaya ikna ettim. Evde bize önce dersin adını sonra da aldığı notu okuyordu. Hepsini okumayı bitirdiğinde tüm derslerden "A" aldığına farkına vardı. Çok mutlu ve heyecanlıydı. Onun Nana'nın ve su anda ağladığım gibi benim neden ağladığımızı bilmediğine eminim. Bu ve Kristine'in okula gitmesi Tanrı'nın Lütufu ve O'nun planıydı. Kristine'in özel sevgi temaslarının öğretmenlerine ulaştığına eminim. Bu fırsattan yararlanarak onların herbirine Kristine verdikleri ve daha binlerce kişiye verecekleri sevgi teması için teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabın bir bölümünü onlara ithaf ediyorum. Umuyorum ki sevgi temasını ve bu temasın Lütuf kanalıyla olduğunu her zaman hatırlarlar. Lütfen bunları cömertçe kullanın...

1984 Noeli bizim için gerçekten hatırlanacak günlerden biriydi (Ne yazık ki böyle günler azınlıkta). Kristine hediyelere her zaman sevinmiştir, ama Noel onun için çok özeldi ve onun mutlu olma sırasıydı. Hediyelerin Noel ağacının altına konulmasını sabırsızlıkla bekledi. Hediyeler konulduktan sonra hepsini isimlere göre kümeledi. Babanın o hediyeleri ayırdıktan sonra girgir olsun diye tekrar karıştırdığını hatırlıyorum (onun sakalasma şekillerini sen de artık biliyorsun). Beklemek onun için hediyeler kadar sevindiriciydi. Hediyeğin büyüklüğü veya değeri ne olursa olsun Kristine çok heyecanlı ve inanılmaz derecede mutlu olurdu. Tuhaf ama baban bir kez hariç hiç öyle olmadı. O Noel Günü...

Nana ve ben baban ehliyetini aldığında onun bir arabası olmasını istemedik. Kendi ailelerimizin aksine ona araba alacak maddi gücümüz vardı. Bos zamanlarında hep çalıştığı için arabaya bakacak parası da her zaman vardı. Birçok arkadaşının arabası olmasına karşın o bundan hiç ama hiç şikayet etmedi. Kristine 16 yaşına geldiğinde bir araba alacaktık. Babana ise gelecek yıl üniversiteye gittiğinde bir araba almaya karar vermistik. Kristine ve babana hep esit davranmaya çalışıyorduk. Kristine köpek kulübelerini temizlemek zorunda hiç kalmadı, öte yandan baban da hiç giyecek katlamadı. Ama soğuk ve yağmurlu havalarda babanın köpek pisliğini torbaya ağzına kadar doldururken bu esitliği bir türlü anlamadığına eminim.

Kristine, baban için çok özel olmasını düşündüğümüz bu Noel'i planlarken bize yardımcı etti. O gün rolünü o kadar iyi oynadı ki o günkü performansı için bir Oskar ödülü

almalıydı. Bir baskası için hazırlanan bir süprize en az o kişi kadar seviniyordu ve o Noel babana ne olacağı konusunda en ufak bir ipucu bile vermedi. Noel'den önceki gün kiliseden eve dönerken herkese garaj kapısının bozuk olduğunu ve ön kapiyi kullanmamız gerektiğini söyledim. Yatmadan önce video kamerayı üç ayak üzerinde hazırladım. Ertesi sabah yıllardır yaptığımız gibi hediye paketlerimizi açmaya başladık. Hediyeleri açmaya baslarken video kamerayı da çalıştırdım. Kristine her zaman olduğu gibi hediyeleri birer birer alıp sahibine veriyordu. O hediyeleri sırasıyla (Önce Nana, sonra ben, sonra baban şeklinde) verirken kamera da bunları kaydediyordu. Babana yalnızca bir iki gömlek ve bir basketbol topu vardı. Bu videoyu seyrettiğinde babanın kendi hediye paketlerimizi açarken topu nasıl bir siddet ve kızgınlıkla zıplattığını göreceksin (o yıl bizim hediyelerimiz pek çoktu). Özellikle ben ona garaja giderek hediye kutularını ve kagıtlarını doldurmak için bir çöp torbasi getirmesini söylediminde yüz ifadesine dikkatle bak. Daha sonra da çıkan sesi dikkatle dinle. Biz kamera ile kapiya gittik ve onu yepyeni Camaro arabasının direksiyonuna geçerken görüntüledik (Biz kilisedeyken bir arkadaş arabayı garajımıza getirmiş ve üzerine de kocaman bir kurdele koymustu). Onu direksiyona oturup aglarken göreceksin, biz de beraber...

Kristine'in liseye başladığında özel ekipman takılmış bir arabaya ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Kristine emniyet kemeri takamazdı. Bunun nedeni kemer takamayacağından değil bir kaza anında kemerin muhtemelen onun karacigerini ve dalagini parçalayarak ölümüne sebep olmasıydı. Ayrıca gaz ve fren pedallarına özel ilaveler yapılarak onlara basabilmesini de temin etmek gerekiyordu. Bu da onun babanın yaptığı gibi ailedeki arabalardan birisini kullanmasını imkansız kiliyordu. Kristine bir yıl sonra 16 yasına basacaktı bu nedenle (esitliği sağlamak için) baban henüz lisedeyken ona araba almayı düşünmüştük. Babanın üzerinden kocaman kırmızı kurdele sarkan arabanın direksiyonda otururken yüzündeki ifadeyi çok güzel bir anı olarak saklayacağım. Ona yazıp arabada biraktığım mektubu okuyordu. Yanaklarından süzülen yaşlar arabanın ön camından sarkan kurdeledeki isiltılar gibi parlıyordu (Ona mektubu saklayıp saklamadığını sor, eğer Nana almadiysa mutlaka saklamıştır). Birkaç dakika sonra biz Nana ile ortalığı toplarken o Kristine ile gezmeye çıktı. O güne kadar ve o gün Kristine'in nese ve heyecanı benim ve Nana için de çok özeldi. Arabayı satın almaya beraber gitmistik. Ve sürprizimizi planlarken herseyi beraber düşünmüştük. Kendi arabası olsa bu kadar mutlu olamazdı diye düşünüyorum.

Ocak ayı en korkunç kabusumuzun da başlangıcı oldu. Nana Kristine'i kan tahlili de gerektiren bir kontrol için doktora götürdü. Kristine bundan nefret ederdi. Doktor Kristine'in kalbini dinlediğinde yüzünde endişe ve panik okunuyordu. Bu doktor Kristine'i yıllardır her yıl üç kez kontrol ediyordu. Her kontrolden sonra sonuçlar Kristine'deki Neiman-Pick hastalığının takibi ve kayıtlara islenmesi için Dr. Nadler ve ekibine gönderiliyordu. Bize onun üç bes yıl yaşayabileceğinin söylendiğini hatırlıyorsundur. O şimdi 15 yasındaydı. Neiman-Pick hastalığını araştırın birçok

doktorlar onun dosyasındaki kayıtlara inanmakta güçlük çekiyorlardı. Onu muayene edenler de gördüklerine inanmıyorlardı. Denver'deki bir doktorun Kristine'in ne kadar normal olduğunu gösteren kayıtlara inanmadığı için Sıkago'ya geldiğini hatırlıyorum. Kristine sekiz yaşındaydı ve doktorun ona alfabeği tekrarlatmasını ve düz bir çizgi üzerinde yürümesini istemesini aptallık diye düşünmüştü ama bunları doktorun hayretine rağmen kolayca yapmıştı. Doktorun tanıdığı Neiman-Pick hastası çocuklar soruları düşünme ve cevaplama konusunda ciddi şekilde handikaplıydılar. Beyindeki sisteme nedeniyle en basit şeyleri bile yapmakta zorlanıyorlardı.

Neiman-Pick anladığım kadari ile vücut tarafından özümlemesi gereken karbonhidratların tamamının veya bir bölümünün elemanlarına ayrılmasını engelleyen bir hastalığın (veya problemin) ismi oluyor. Bunlardan özümsemeyenler normal olarak vücudun bir bölümünde depo ediliyor. Kristine'de bunlar karaciğer ve dalakta birikiyordu. Bazı çocuklarda fazlalık beyinde birikiyormuş. Bize söylendiğine göre hastalığın kendisi, kanser gibi öldürücü değildi ama vücudu birçok yönden zayıf düşürüyor bir başka etkenin ölüm nedeni olmasına yol açıyordu. Larry kan zehirlenmesinden ölmüştü ve onda da kızkardeşi gibi yalnız karaciğer ve dalakta birikim mevcuttu.

Doktor Nana'ya Kristine'in kalbinde bir kan birikmesi olduğunu ve onun en fazla üç ay yaşayabileceğini söyledi. Okula devam edemeyecek kadar halsiz düşeceği için onu okuldan almamız gerektiğini belirtti. O sabah Nana'ya daha neler söylediğini ya ben unuttum ya da artık önemi yoktu. Konustugu ilk sözlerden sonrası önemli değildi. Nana bana bunları söylediğinde Kaliforniya'da bir iş gezisindeydim, eve mümkün olabildigince çabuk döndüm. Yol boyunca Nana'yi ve doktor ona bunları söylediğinde neden yanında olamadığımı düşündüm. Nasıl yaptığını bilemiyorum ama Tanrı'nın Lütufu ile Kristine yanında olarak Joplin'den eve kadar araba ile sağ salım gidebilirdi. Eve varır varmaz Dr. Nadler'i aradık. Ona söylediklerimize inanmadı, daha önce Neiman-Pick'li bir hastanın kan birikimine bağlı bir kalp rahatsızlığı ile hiç karşılaşmamıştı. Ertesi gün Joplin'deki doktor aracılığı ile EKG (Elektrokardiyogram) dahil bazı testler yapılmasını istedi. Testler tamamlandığında Kristine'de kan birikimine bağlı bir kalp rahatsızlığı olduğunu o da teyid etti. Onun veya bir baskasının bu rahatsızlığın Kristine'in ölüm sebebi olmasını engelleyecek bir şey yapması mümkün değildi.

Baban 14 yaşındayken ikimiz ilk kez Wyoming'e avlanmaya gittik. Arabada giderken ona kardesinde Neiman-Pick hastalığı olduğunu söyledim. Elimden geldikince bunun anlamını izah ettim. Ona kardesinin ölüm nedenini, Kristine'in "özel göbегini" ve mevcut durumunu izah ederken tam olarak neler söylediğimi hatırlamıyorum ama ona bunu söylediğimi hiç unutmadım. Bu benim yaşamımda sonradan "acaba söylemese miydin" diye düşündüğüm iki şeyden biriydi (Biraz sonra sana öbürünü söyleyeceğim). Beni rahatlatan tek şey Nana'yi ve beni rahatlatan aynı Lütufun baban

için de orada olduğu ve söylediklerimi duyma ve kabullenme ve kardesinin canini alan aynı hastalığın kızkardesinde de olduğunu kabul etmesi için ona yardımcı olduğunu bilmektir.

Babana kalp rahatsızlığından ve Kristine'i okuldan alacağımızdan söz etmedik. Annelerimize ve az sayıda arkadaşlarıma durumu anlattık. Geçen dört ay zarfında mümkün olduğunca normal yaşamaya ancak babanın ve Kristine'in olmadığı zamanlarda dua etmeye ve ağlamaya özen gösterdik. Bu aylar süresince mesaimi kısa tuttum ve seyahate çıkmadım. Leggett & Platt'taki arkadaşlarıma Nana ve bana Kristine için zaman ayırmamıza ve içine düşeceğimiz boşluğa alısmamıza imkan tanıdıkları için minnettarım.

Mart ayı geldi ve geçti. Nisan ayında ben ve Nana Kristine'in doktorları bir kez daha yalancı çıkaracağına inanmaya başlamıştık ama yanıldığımızı kısa bir süre sonra anlayacaktık. Mayısın ilk gününden itibaren Kristine okula gidemeyecek kadar halsizleşti ama ödevlerini yapmakta ısrar ediyordu. 9. sınıftan liseye geçmek onun için en önemli şeydi. Ve o ödevlerinin hepsini yaptı, en önemsizini bile. Bu kelimeleri yazarken kendime olan kızgınlığımı yineliyorum. Onun dersleriyle uğrasmasını engelleyecek bir şeyler yapmalıydim. Lütuf beni engelledi. Tanrı Kristine'in 9. sınıfını bitirmesinin ne denli önemli olduğunu benden daha iyi biliyordu.

Sana daha önce onun öğretmenlerinden ona diğer çocuklardan farklı davranmalarını istediğimizi söylemiştim. Okulun son günü Kristine karnelerini almak ve dolabını boşaltmak istedi. Kalabalıktan sakınmak için okula erken gittik. Kristine için bacaklarının derisinden akan sızıntıyı absorbe etmek için gazlibezlerle sarılı olması, halsiz olması, hastalıktan bıkmaması önemli değildi. O dolabını boşaltmak ve sınıfını geçerek gelecek Eylülde 10. sınıfa devam hakkı alıp almadığını öğrenmek istiyordu. O sırada kentte Kristine'i tanıyan herkesin onun durumunu bildiğinden emindim. Kristine'in öğretmenlerinin ve ona yardımcı olan herkesin Kristine not zarflarını açtığındaki sevincini ve yeniden güçlenmesini paylaşmalarını istedim.

Kristine su içinde olmayı suda özel göbeği bir engel olmadığı için çok sevdi ve yüzme havuzunda saatlerce oynardı. Çevremizdeki yüzme havuzları Mayıs sonundan önce açık değildi, ama Jim ve Jean Hunter'lar kendi özel havuzlarını kullanmamıza izin veriyorlardı. Onu her zaman kullanabilirdik ve bunu hergün yapıyorduk. Kristine'in o andaki durumuna göre bazen birkaç dakika, bazen birkaç saat oraya gidiyorduk. Biz oradayken evde olsalar bile bunu hiç belli etmezlerdi, bizi görmek istemediklerinden değil... O sürenin bizim için ne kadar önemli olduğunu ve yalnız kalırsak o anın zevkini daha çok çıkaracağımızı biliyorlardı. Kristine'in devamlı olarak oksijen tüpüne bağlanmasından önceleri tekerlekli iskemleye bir oksijen tüpü bağlıyorduk. Nana ve ben hemen her gün tekerlekli iskemleyi üç sokak ötedeki Hunter'ların havuzuna kadar

itliyorduk. Kristine çok halsiz olmasına rağmen havuzdan çıkmak istemezdi. Jim ve Jean'a ve paylaşma Lütuflarına tesekkür ediyorum.

Lütufa rağmen tekerlekli iskemlede bir çocuk gördüğümde ağlamadan edemem, bazen disarida... Tekerlekli iskemlenin kimilerine ne kadar yararlı olduğunu bildiğim halde Kristine'i bir tekerlekli iskemlede ittiğimi hatırlattığı için kalbime verdiği acıdan dolayı nefret ediyorum.

Haziranın ikinci haftasında kilisemize yeni bir rahip gelmişti. Standart prosedür olarak giden rahibin gelen rahibe cemaatle ilgili bilgiler verdiğine eminim. Carthage'deki ilk gününde evimize geldi. Bana ve Nana'ya ilk sözü "Birlikte dua edelim" oldu. Jay Proviance o gün bize huzur Lütufunu yüksek dozda ikram etmişti. Takip eden üç hafta boyunca hergün birlikte dua ettik. Onun için de güç ve sabir dilediğimiz halde bu duaları yaparken babanın da bizimle olmaması nedeniyle kendimi kötü hissediyorum.

O son ay süresince Kristine dört bes saatte bir uyuyakalıyordu ve geceleri de sık sık uyanıyordu. Onun uyandığında yalnız kalmaması için odası ile bizim odamızı bir diafon cihazı ile bağlamıştık. Uyandığında düğmeye basarak bizi haberdar etmesini söyledik. O saatlerde "Smokem" adını verdiğimiz bir iskambil oyunu oynardık ve Kristine hep kazanırdı. Ben izin verdiğim için değil, kendisi kazanırdı. Küçük bir Lütufçuk... Bir gece ben kazanmaya karar verdim ve dört asi desteden çıkarıp yastığımın altına sakladım, bu oyunda iki asın olarsa oldukça avantajlıydin. Dört as bendeydi ve onları istediğim an oyuna sokabilecektim. Düşün kendi çocuğuna hile yapıyorsun. Noah, o gece ne öğrendim biliyor musun? Lütufun yenilemeyeceğini öğrendim. O kazandı. Oyundan sonra ona ne yaptığımı anlattığımda beraberce güldük. O gecenin bizi ne kadar çok eğlendirdiğini düşündükçe mutlu oluyorum ve gözyaşlamin arasından gülümsüyorum. Kristine bir gece saat 02.00'de beni uyandırdı ve kagit oynamak isteyip istemediğimi sordu. Her zaman olduğu gibi "Evet" dedim ona. Ama o hile yapışından sonra Kristine gülerek destedeki asları sayardı. Ben de gülerdim. Noah, seni çok sevdiğim ve senin için herşeyin yolunda gitmesini istememe rağmen aynı gülüş ve anılarının olması için eğer bir gün oyun oynarsak seni aldatmayacağımı garanti edemem. Ama o gece Kristine ile olduğu gibi bunu sana söylemeye söz veriyorum.

Tüm Haziran ayı boyunca bes saat bile çalıştığımı sanmıyorum. Harry, Felix, Duane ve Henry'e daima minnettar kalacağım. Hiç sormadılar ve ben de hiçbirsey söylemedim. Onlar ve diğer çalışma arkadaşlarım sonrasında ve şimdi, sessiz desteklerinin benim için ne denli anlam taşıdığını bilemezler. Debbie Leggett'in benim için yaptıklarını da daima hatırlayacağım. Beni milyonlarca kişilik bir ordu gibi korudu. Heryer Lütuf doluydu.

1 Temmuz sabahi Kristine'in sirtini yattığı yerden sivazladıktan sonra mutfaga gittim ve Nana ile babana Kristine'in o gün öleceğini söyledim. Nasıl bildiğimi bilmiyordum, yalnızca biliyordum. Saniyorum onun ne kadar hasta olduğunu babana ilk kez söylüyordum. Babanın ona daha önce söylemediğim için beni affettiğini umuyorum. Nana ve ben ikinci çocuğumuzun ölüsünü görmek üzereydik. Baban da bir gün hayatta yalnız kalacağını bilerek kızkardesinin ölümüne şahit olacaktı. Baban henüz 17 yasındaydı. Lütuf onu benden daha duygulu yapmısti. Tekrar Kristine'in odasına giderek bacaklarındaki sargıları degistirdim. Sonra babana ona gitmesini ve kızkardesiyle istediği kadar kalmasını söyledim. Onların neler konuştüğünü isitmek için her fedakarlığı yapabilirdim.

Onlar birarada iken disari çıktım, gökyüzüne baktım ve bildiğim her ismini kullanarak Tanrı'ya haykirdim. Öfkeyle yanıyordum, 11 yıl önce o küçük köpek yavrusuna yaptığım gibi birseylere, birilerine saldırmak istiyordum. Eger o anda Tanrı ortaya çıksaydı, O'nu da belki öldürmeye çalışırdım. Nana disariya çıktı. Birsey söylemeden bana doğru yürüdü. Ne cesaretti. Kendimden geçtiğimde neler yapabileceğimi biliyordu ve ben o anda kendimi öylesine kaybetmistim ki ancak Tanrı beni kendime getirebilirdi. O bunu Nana aracılığı ile yaptı. Nana yanima geldi, ellerimi tuttu ve aglamaktan sisem gözlerime bakarak "Bana degil ama Tanrı'ya inan" dedi. Yalnızca bir kez yasadığım huzur Nana'nin ellerinden içime aktı ve öfkemi dindirdi. O anda Tanrı'nin benimle olduğunu biliyordum. Onun gücü bize destek olacak ve günü beraberce karsilamamızı sağlayacaktı. O arada Kristine'in en iyi arkadaşı Cindy geldi. O gittikten sonra Nana ve ben Kristine'le iki saat geçirdik. O biz odasındayken öldü. Ölümünün yakın olduğunu ona söylediğime esef ediyorum (Bu söylememis olmayı istediğim ikinci olaydı). Çok korkmuş olmalıydı. Hayatımda çok yanlışlar yaptım. Ama Lütuf onları İsa'nin ellerine teslim edip, yanlışlardan dolayı degil yanlışlara ragmen yoluma devam etmemi sagladı. O şimdi o yükleri benim için taşıyor. Kristine'in son sözleri "Bana yardım et" oldu. Bu ana kadar onun bu sözleri bana ve Nana'ya söylediğini düşündüm. Lütuf su anda kalbimde, o, ben ve Nana ile degil Mesih İsa ile konuşuyordu.

Kristine'in vefatının ertesi günü Lütuf'un da yardımı ile Jay Proviance bizi Kristine Marie Wells Burs Vakfını kurmaya ikna etti. Kristine her zaman öğretmen olmayı istemisti. Evimiz bizi teselli etmek isteyen dostlarla doluydu. Sevgi teması her yerdeydi ama ben kendi kabuğuma çekilmistim.

Harry ve Doris Greninger bize (önce Nana'ya) bir kitap verdiler. Traeks of a Fellow Struggler. Bu kitap Nana'ya büyük bir huzur verdi (Cenaze merasimi için Kenosha'ya uçarken bu kitabı sanırım üç kez okumustu).

Mutfak tezgahında tek basıma oturuyordum. Nana ve ziyaretçilerimiz salonda ve oturma odasındaydılar. Jay üç kez yanima geldi ve bana ziyaretçilerin Kristine'in

anisina ne yapabileceklerini, ne verebileceklerini sorduklarını söyledi, bu fikri üç kez reddettim. Bu kez bana burs vakfından sözettiğinde bir başka sevgi teması Kristine'in kendi temasının baskaları aracılığı ile ebediyen süreceğini görmemi sağladı. Bu nedenle "Titanic" filminin müziği her dinleyişimde kalbimi gözyaşları ve nese ile doldurur. Kristine'in kalbi hep ve ebediyen çarpacak artık.

Kristine'in tabutunu ölümünden iki ay önce seçtim. Güzelim bembeyaz... Öldükten sonra onu ve en sevdiği beyaz elbisesini cenaze evine tasidik. Tabut Kenosha'daki mezarlığa geldiğinde Nana, baban ve ben kapagi açarak Kristine son kez baktik. Orada dururken Nana cüzdanını açtı ve Lay Witness Pazar ayininde aldığı haçı çıkardı ve tabutu kapamadan önce Kristine'in eline koymam için bana uzattı. Kristine Kenosha'da kardeşi Larry'nin yanında defnedildi. Nana ve ben de onların yanına defnedileceğiz. Eger oraya giderseniz aynı tipte üç mezar taşı göreceksiniz. Larry'ninkinde "Bebegimiz", Kristine'inkinde "Kızımız" ve bizimkinde ise "Ve şimdi niçin olduğunu bileceğiz" yazacak.

Bölüm 9: Eddie

II KORINTLILER 9:8 "TANRI SIZİ HER NİMETİ ARTTIRACAK GÜÇTEDİR."

Kenosha'da otururken öğle yemeginden sonra işyerime dönüyordum. Hastanenin park yerinden geçerken bir kisinin arabanın içinde direksiyona yığılı olduğunu gördüm. Arabanın camına vurarak iyi olup olmadığını sordum. Yine hareketsizdi. Önce ölmüş olabileceğini düşündüm. Sonra o bana baktı ve "Karim hasta ve ben ona yardımcı olamıyorum" dedi. Biraz konuştuktan sonra onun normale döndüğünü hissettim ve yoluma devam ettim.

Bu bildiğim en derin dostluklardan birinin başlangıcıydı. Ed Chernic'i tekrar görüşüm Wells şirketinde oldu. Bizden kendi işyeri için kullanılmış bir makine almak için gelmişti. Geçen birkaç ay süresince Wells şirketinde birkaç kez görüştük, bize fason iş yapıyor ve bizim için başka fasoncular buluyordu. İşimiz çok yoğundu tüm fabrika personeli haftada 50-60 saat çalışıyorduk. Bes altı yıl süresince fabrikada çalışırken beni habersizce görmeye gelirdi. Ne kadar meşgul ve kotamin gerisinde de olsam bir sevgi teması bize zaman tahsis ederdi. Birlikte öğle yemeği yedik ve o bana hayatını anlatırdı. Bu hayat hikayeleri ve onun bunları yaşama geçirmiş olusu beni çok etkilerdi. Hayat derslerini o an olmuştasına yasar ve öğrenirdim. Onlarda veriler sözler ve umutlar doluydu. Eddie "Asağı" kelimesini bilmezdi. Daima "Yukarı". Fincanı asla yarı boş değildi, daima yarı doluydu.

Eddie (babam ve Kristine onu böyle çağırırlardı) takvim kadar yaşlı olduğunu söylerdi. Avusturya'da doğmuş ve 1909 yılında Amerika'ya göç etmişti. Beraberliğimiz ilerledikçe birbirimizi daha da çok seviyorduk. Bir gün esi Mary yokken onu evimize akşam yemegine davet ettim. Kristine ve Eddie birbirlerini görür görmez sevmişlerdi ve onun Kristine'in Neiman-Pick hastalığından haberi yoktu. Yemek zamanına kadar birlikte çocuklar gibi oynadılar. Nana da onu Kristine ona çok çabuk isindiği için sevmisti. O beraberken tüm dikkatini bana, Nana'ya veya televizyona değil Kristine ve babama yöneltirdi. Eddie neyin çok önemli olduğunu biliyordu. O gelecek yıllar süresince babamın ve Kristine'in hiç sahip olmadıkları büyükbabaları yerine geçecekti. Devam etmeden Noah, onu çocuklarımızla birlikte seyrederken sana iyi bir büyükbaba olmayı da öğrendiğimi söylemek istiyorum.

Karisi öldüğünde Eddie kendini kaybetti. Dört çocuğu vardı üçü evinden 15 kilometre uzakta yaşıyorlardı. Hiç söylemese de onun kendisini yalnız hissettiğini biliyordum. Eddie ve karisi kiliseye gitmezlerdi. Evinde birlikte oturup onun kırk yıllık evlilik hikayesini dinlerken ve çocukları yatak odasında esinin tahvillerini ve eşyalarını paylaşıırken ona Tanrı'ya inanıp inanmadığını sordum. Bu soruyu birisine ilk kez soruyordum. Belki de sorumu biraz çekinerek sormuştum o bunu cevapsız bıraktı ve başka şeylerden konuşmaya başladı.

Artık yalnız kaldığı için onu evimize daha sık davet etmeye başlamıştık. Bu bizi birbirimize bir aile ferdi gibi daha çok yakınlaştırdı. Birbirimizden beklediğimiz tek şey arkadaşlık ve dostluktu. 1972 veya 1973 yılında onu bizimle kiliseye gelmeye davet ettik. Başlangıçta çok rahat değildi ama bir süre sonra çok iyi intibak etti ve cemaatin diğer üyeleriyle de kaynaştı. Bizi değil ama Eddie'yi birçok öğleden sonraları Dickow'lara davet ettiklerini anımsıyorum. Kilisede o daima Kristine'in yanında oturur ve ayini büyük bir dikkatle dinlerdi. Bazen kiliseden sonra öğle yemeginde ayini tartışırdık. Eddie biz oradan tasınıncaya kadar bütün tatillerini bizimle geçirdi. Çocuklarının, ben aksini arzu etsem de, buna pek aldirdiklerini sanmıyorum.

1974 yılı Sükran Gününden hemen önce Carthage'e taşındık. Kristine'in ölümünden önce bunun bizimle birlikte olmadığı tek Sükran Günü ve Noel olduğunu zannediyorum. Çektığımız filmleri seyrederken Eddie'yi hemen tanıyacaksın. Dikkatini onun eksik ön dişlerine ya da trassız olusuna değil gözlerindeki zeka ve sevgi ifadesine topladım.

Nana Eddie'nin öz kızı gibiydi. Nana ona Noel veya doğum gününde aldığı elbiseleri seçmek için daima yeterince zaman ayırırdı. Bunların onun yıl boyunca aldığı tek elbiseler olduğunu düşünüyorum. Nana ona daima sevdiği tatlıları ve yemekleri hazırlardı. Nana ona bir keresinde üzerinde "Engeller ve atlama taşları arasındaki tek fark onları nasıl algıladığıdır" yazılı bir plaket hediye etmişti. Eddie öldükten sonra bu plaketi çocuklarından istemiş ve evet cevabını alınca çok sevinmiştim. Nana'dan o plaketi ve Noel'de plaketi ona verirken çekilen resmi sana göstermesini iste lütfen. Babanın da bunları Nana ve benden sonra saklayacağını umuyorum.

Eddie'den Carthage'e taşınmasını istemiştik. Ayri olmamız onun için zordu, biz de onu ve yaşamımıza renk katmasını özleyorduk. Yazık ki o Kenosha'da kalmayı tercih etti. Belki de onu Nana'nın annesi ile başgöz etmeyi düşündüğümüzü sanmıştı ama bu da bizlere sakalasma malzemesi olacaktı. Ben aslında onun bize yük olmaktan korktuğuna inanıyorum. O her yıl bir iki ayını Carthage'de geçirirdi ve ben her Kenosha'ya gidisimde onu mutlaka ziyaret eder ve birçok geceler onda misafir kalırdım. Bu da sana bir başka zaman anlatacağım ayrı bir hikaye...

Eddie tipki Lala ve Nana gibi bana sartsiz sevmenin ne oldugunu Nana'ya, bana, babana ve Kristine olan sevgisiyle gösterdi. Eddie'nin sigara ve içki içtigine kötü bir kelime veya yalan söylediğine hiç rastlamadım. O tanıdığım en zeki ve arif kisilerden birisiydi. Görünüsü ve yaşam tarzı basariyi yansıtmazdı (hurda dolu eski arabalar, hurda makineler ve eski forkliftler doluydu evinin çevresi). Öldüğünde 10.000 dolardan daha az parası olmasına rağmen o tanıdığım en zengin ve basarılı kisilerden birisiydi benim için. Bana dört kez milyoner oldugunu ve servetini her seferinde yitirdiğini anlattı. Çok özel makine atölyelerine sahip olmuştü ve Northwestern Üniversitesinde makine profesörü olarak kariyeri vardı. Eddie bana geçen yıllar süresince "oyunun devamını görmek için" 100'den fazla iş degistirdiğini anlatmıştı. Bana onların çoğunu, ailesinin tasınmalarını, herseye birçok kez yeniden başladığını da anlatmıştı.

Bir keresinde Kristine'i yıllık kontrolü için Detroit'e Dr. Nadler'e götürecektik. Eddie'den de bizimle gelmesini istedik. Orada iken Henry Ford Müzesini ve Greenfield Köyünü ziyaret ettik. Seni de oraya götürmek için sabırsızlanıyorum. Oraya gittigimizde Eddie'nin o gün anlattığı hikayelerden hatırlayabildiklerimi sana tekrar edeceğim. Yasami boyunca sayısız teknolojik degisiklikler olmuştü ve bunların birçoğu Henry Ford Müzesinde sergileniyordu. Çok yorulduğu için ikinci gün ona bir tekerlekli iskemle kiraladım ama o hikayelerini anlatmaya devam etti. Greenfield Köyünde hepimiz onu sırayla itmistik.

Eddie 1988 yılında öldü. Kristine öldükten sonra çok degismisti. Kristine'i gömerken o da oradaydı ve sanki o gün ondan birseyler de gömülmüştü. Takip eden üç yıl boyunca giderek unutkan olmaya başladı ama bunu bilecek kadar da zekiydi. Bu onu endiselendiriyordu. Carthage'e bir daha hiç gelmedi ama ben onun evine birçok kez misafir oldum, bazen kanepede uyurdum, bazen de o kanepede uyur, yatagını bana verirdi.

Eddie'ye çocukları bana cenaze evinde Eddie için bir konuşma yapmamı istediklerinde oldugum kadar hiç yakın olmamıstım. Rahip yoktu... Eddie'ye yalnızca ben veda ediyordum. Çocuklarına ve oradaki az sayıda arkadaşlarına onun gerçek bir Hristiyan ve Tanrı'mizin bir kulu olduğuna olan inancımı belirttim. Hristiyanlığını herkes görsün diye bir elbise gibi tasımazdı... onu yasardı. Onun sevgisi, benim ailem ve baskaları ile ilgilenmesi Hristiyanlığının bir kanıtıydı. Dis görünüsünün altında herkesin göremediği ama her sözü ve davranışında ortaya çıkan nazik sevgi teması mevcuttu. Sizleri ve diğerlerini çok daha iyi sevebiliyorsam bu Eddie'nin bana öğrettiği sevgi örneği ve tipki Lala gibi herseyde ve herkeste iyi birseyler bulma çabasındandır.

Bölüm 10 : Baban ve Annen

I PETRUS 1:13 "ÜMİDİNİZİ TÜMÜYLE İSA MESİH'İN GÖRÜNMEŞİYLE
SIZE SAGLANACAK OLAN LÜTUFBA BAĞLAYIN."

Bu Lütufu yazılarında belirtilen sevgi temaslarının hiçbirisi bana ve Nana'ya annen ve babandan gelen temaslardan bahsetmeden tamamlanmış olmayacaktır. Onlar sana (ve belki senin kardeşlerine) kendi anılarını anlatacaklardır, bunu onlara bırakıyorum.

Eğer Tanrı bana benim istediğim gibi bir oğul seçme, ve onun istediğim gibi büyümesini, öğrenmesini ve bir erkek olma imkanını verseydi Tanrı'nin yaptığından daha iyisini yapamazdım. Babanı herkesten çok sevdim (Nana'ya duyduğumun başka bir sevgi olduğunu hatırla). Onunla ne kadar gurur duyduğumu belirtecek kelime bulamıyorum. Ama (belki de çoğu kere) ona farklı muamele ediyorum. Bu ne tür bir sevgi? Tanrım neden sevdiğim kişilere böyle ters davranıyorum? Diğerleri de böyle mi yapıyor? Daha insafli olmalıyız. Beni affet Spunk.

Babama lise bitirme ödülünü verirken bir mektup yazmıştım. Eğer onda ise seninle paylaşmasını iste. Eğer saklamadıysa belki hatırlayacak ve sana ondan söz edecektir. Bu mektubun onun için bana olduğu kadar önemli olmasını diliyorum. Ertesi yıl üniversitede ikinci sınıfta okumak için evden ayrılırken ona bir kitap verdim. "İncil ile bir yıl". O yola çıkarken kitabın sayfalarında İsa Mesih'i yeniden keşfetmesi için dua ettim. İlk yılında bazı tereddütleri vardı. Kaybettiklerini ve ailenin çektiklerini düşünürsek onu ayıplamamız gerekirdi. Tanrı'nin varlığını bile sorgulamış olabilirdi. Ben endişeliydim ama Nana hiç şüpheye düşmedi. Nana ve ben "Raiders of the Lost Ark" filmi görmeye gidinceye kadar bundan emin değildim. Filmin sonunda filmin kahramanının bir ayinde kullanılan metal içki kupaları arasında bir ölüm kalim seçimi yaparak İsa'nin son yemeginde kullandığı kupayı seçmesi gerekiyordu. Seçimini yaptıktan sonra hareketlilik ve müzik birden hızlandı çünkü aktör hayatını kırtaran seçimi yapmıştı. Nana bana birşey fısıldadı ve ben ağlamaya başladım. O andan sonra filmin sonunu hatırlamıyorum. Bende video filmi var ve bir gün sen ve ben onu sonuna kadar seyredebiliriz. Nana ve baban filmi bir hafta önce seyrettiler ve aktör bir güzel kupadan diğerine bakarken baban doğru olanı gösteriverdi. Bense, kadehlerdeki ayrıntiyi hiç görememiştim. Baban ise ayrıntiyi anında farketti. O doğru olanı seçti çünkü o kupa en gösterişsiz olanı idi. İsa'nin seçeceği de buydu. Onun kalbi Mesih İsa'nin kalbi ile aynı doğrultuydu.

Onun Incil ile Bir Yil kitabini bitirip bitirmedigini bilmiyorum ama Mesih Isa'nin hayatinda oldugunu ve onun yasaminda yer aldigini (anneanneninkinde de ve onun bu konuda çok çaba gösterdigini biliyorum) biliyorum. Senin Isa'ya dua ettigini gördükçe ve sen Mesih Isa'ya Noel yemegimizde "Happy Birthday" sarkisini söylediğinde O'nun senin aile hayatinin içinde oldugunu görüyorum.

Noah, sana ben büyürken anneme, babama, kardeşlerime ve birçok arkadaşima yalan söylediğimi anlatmıstım. Sükürler olsun ki Nana'nın sevgi teması ile Tom ve Kristine benden yalancılık geni geçmedi (eger böyle birsey varsa). Baban 12 Kristine 10 yasındayken bir aksam Nana ve ben onları topladık ve hatırladığım kadariyle söyle bir anlasma yaptık : "Her ikinizden de daima doğruyu söylemenizi istiyoruz, sonuçları ne olursa olsun". Baban bana onunla gurur duyacağım birçok şey verdi, hava izcisi olusu, basketbol takımında ribaunt ve sayı kralı olması, üniversiteyi bitirdikten sonra master yapması gibi... Ama benim babanla en çok gurur duyduğum anılardan birisi onun üniversitede iken sıradan bir adım ileriye çıkarak yapmış olduğu bir yanlısı söylemesiydi. Okul yönetimince verilen cezayı kabul etti. 13 veya 15 kişinin birlikte işledikleri bir suçtu ama yalnızca baban doğruyu söylemişti. Babanla ve Kristine ile bu anlaşmayı yaptığımız için çok mutluyum. Nana ve benim duyduğlarımız bizi her zaman mutlu etmedi ama gerçeğin bu olduğunu hep bildik (Bu hikayenin devamı var ve babanın bir gün sana anlatacağını umuyorum). Ebeveynler için bu büyük bir huzur kaynağıdır. Gerçeğin teması çok dokunaklıdır.

1992 yılı Sükran Gününden hemen önce baban anneni yaşamımıza getirdiğinde Tanrı bana ikinci bir kız evlat vermiş gibiydi. Sana ondan bahsetmeme ya da sana böyle bir annen olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylememe gerek yok. Bu yazdıklarımı okudugunda kelimelerin anlattığından daha fazlasını biliyor olacaksın. Sana söylemek istediğim şey annenin kendine özgü sevgi teması ile kutsanmış olduğudur. Onu seyrettiğimde, seni kucaklarken, sana ders çalıştırırken ve hatta Noah'ına "Hayır" derken ondan sevgi tustığını görebiliyorum. O adına "Annelik" denilen sevgi temasına mazhar olmuş ve ve o da kendi tarzı ile Nana'nın tarzından farklı fakat eşdeğerde bir çalışma içinde görevlerini yerine getiriyor. Evet, ikisinin de annelik yapması farklı, çünkü Tanrı böyle uygun görüyor...

Annen bana "When The Last Acorn is Found" isimli kitabı ve her yıl Noel ağacının altında duran Noel Süsü gibi kalbimi isitan hediyeler verdi. Bu hediyeleri babanın ve Kristine'in Noel'de bana verdikleri kartlar gibi saklıyorum. Bu hediyeleri o kadar çok sevdim ki ben de bunlardan arkadaşlarıma dağıttım. Annenin teması böylece birçok kişilere iletilmiş oldu. Onun için Tanrı'ya yeterince teşekkür edemediğimi düşünüyorum. TANRIM SANA SÜKREDİYORUM.

Bölüm 11 : Temas'lar

Vera

IBRANILER 4:16 "BIZE YARDIM EDECEK LÜTUF KAVUSMAK İÇİN TANRI'NİN LÜTUF TAHTINA CESARETLE YAKLASALIM."

Tanri'ya ve Vera'ya yeterince tesekkür edemesem de Vera'nin yasaminda beraber oldugu herkes kendini çok sansli hissetmelidir. Kalbim Nana'ya ait ve bunu ona ölüm bizi ayirincaya kadar adadim. Vera ise kalbimde arkadaşlarimin en iyisi için ayirdigim özel bir yere sahip. Öylesine arkadaşlar ki onlarla herseyi paylasabilirsin ve onlar seni hala sartsiz olarak sevmeye devam ederler. Vera, Eddie ve Mesih Isa gibi dostlar senin kim oldugunu bilir, seni oldugun gibi sever, ve senin olmak istedigini kisi olman için sana her zaman yardım ederler.

Vera bir dost olarak yasamimdaki potansiyeli doldurmam için bana yardımcı oldu. Geçen 13 yıl içinde benim dostum olusunun disinda;

- Ruhsal bir yol gösterici oldu, Mesih Isa'yi çok degisik kimliklerde öğrenmemi sağladı.
- Dertlesecek bir kisi oldu, beni istekle dinledi ve birçok kez benim istedigim cevap olmadigini bilse de doğru cevapları verdi.
- Çok iyi yapılan işlerde övüncün fazlasini baskalarına isteyerek bıraktı.
- Övüncün benim hak ettiğimden fazlasini almami temin etti.
- Zamanini, destegini ve anlayisini esirgemedi.
- Yapmak istemediklerimi severek yaptı (bir seferinde de yapamadigimi).
- Dertlesecek veya destek alacak birisine ihtiyaci olduğunda beni seçti.

Sekreterim Debbie Leggett çalışmak yerine evinde çocuğu ile ilgilenmeyi seçtiginde ihtiyacim olan yardımcıyı bulmak için iki yıl süre ile çirpindim durdum. Yine bir iş mülakati için hazirlanirken Vera ofisime geldi ve birbirimize tanistirildik. Ofis yöneticisi Jane, Vera'nin benim "istedigim kisi" olduğunu düşünmüs ve benim onunla görüşmemi istemisti. Ben iyi mülakat yapamam ve yerinde sorular sormasini da pek bilmem. Vera çok profesyonelce giyinmisti ve bana elini uzatarak "Merhaba, benim adim Vera" dedi. Onu ise alacagimi o anda hissettim ama ona "kisisel işlerimi takip etme konusunda ne düşünürsün?" dedim. O da bana "eger sen bu konularda bir ogre (insan eti yiyen bir canavar) gibi davranmazsan olabilir" dedi. Ogre'nin anlamini

bilmediğim için ne olduğunu sordugumda bana o bir " !@\$#^&\$## "dir diye cevap verdi. Ona "ise alindin" dedim. Kisa bir süre sonra bankaya gittik ve onun adini hesap imza kartima islettim. Hesap ekstrelerime hiç bakmadim, yaptigi isi kontrol etmedimve ona güvendiğim için hiç pisman olmadim. Bu bir sevgi temasinin başlamasiydi ve temas devam edecekti.

Vera ile benim iliskimizin büyük bölümü onun inisiyatifinde ve bu konuda arzu ettigini söyleyebilir. Sana onun benim hakettigimden fazla övüncü almami sagladigini söylemistim. Bir örnek vereyim. Trucks of a Fellow Struggler isimli kitap Kristine'in ölümünden sonra bana ve Nana'ya büyük huzur vermisti ve bu kitabın baskisi tükenmisti. Bu kitaptan belki 100 kadar hediye etmistik ve Vera benim için bu kitabın aci çeken insanlara yardımcı olmak yönünden ne kadar anlam tasidigini biliyordu. Vera, kitabın yazarından izin alarak bizdeki tek kopyayi alarak ve bilgisayarına geçirdi ve ben bu huzur veren hikayeyi baskalari ile paylasmaya devam ettim. Onun ihtimami yalnız benim için degil fakat aci çektigini bile bilmediği baskalari için bir sevgi temasi olmustur.

Larry Higgins

JOHN 1:16 "ONUN BEREKETINDEN BIZE LÜTUF ÜSTÜNE LÜTUF GELDI."

Noah, Larry de John Cline ve Mr. Isserman gibi insanin yasaminda bir temasa ihtiyaci oldugunda dogru zamanda gelen özel bir sevgi temasiydi. Hatirlarsan O'nun zamanlamasinin her zaman mükemmel oldugunu sana söylemistim, bunlar rastlantilar degildir, O'nun hayatimiza girmesidir. "Tanrisal rastlantilar".

1963 veya 1964'te Larry'i ilk kez tanidim. Sekiz yil sonra üçüncü çocugumuza onun adini verecegimizi hiç düşünmemistim. Sabahin saat dördünde yatagimin yanindaki pencereye atilan taslarla uyandim (Agaç dalinin parçaladigi pencere idi). Bu sesin beni ne kadar ürküttüğünü tahmin edersin. Disari baktigimda bunu firtinanin degil babam ve bir diger kisinin yaptigini gördüm. Benim uyandigimi görünce "Bize kahvalti hazirlar misin?" diye bagirdilar. Onlari içeriye buyur ettim. Bütün gece uyumamislardi ve bir parti golf oynamadan önce karinlarini doyurmak istiyorlardi. Larry ile böyle tanistim. Babam onun Missouri Carthage'de Steadley sirketinde çalistigini ve Wells sirketinin iyi bir müsterisi oldugunu söyledi. Onlara kahvalti hazirladim ve gün isidiginda golf arabasi ile oynamaya çiktilar. Onlar uzaklasirken arabainin en uzak yerde bozulmasini ve tüm golf ekipmanlarini kulüp binasina kadar tasimalarini diliyordum (uykumu mahvetmislerdi).

Larry'i ondan sonra ikinci kez ben Wells sirketinde delgi presinde çalisirken gördüm. Birisi oturugum tabureyi tekmeledi ve kim oldugunu görmek için döndüğümde Larry bana "Bir daha seni delgi presinde çalisirken görmek istemiyorum, senin daha önemli seyler yapman gerekir" dedi. Wells sirketinde bir süredir çalisiyordum. Larry'nin sirketi hakkında çok az sey biliyordum. Onun hakkında çok hikayeler dinlemistim, o bir tür efsaneydi. Tanistigimiz iki kez benim için bir uyanisti ama efsanenin farkina varamamistim henüz.

Gelecek üç yil süresince Larry ile oldukça beraber oldugum deney projelerinde ve servis görevlerinde çalistim. Ondan çok sey öğrendim. Larry kolay hoslanilan ve sevilen ama anlasilmasi imkansiz ve ne yapacagi belli olmayan biriydi. "Larry" hikayelerinden uzun uzun bahsetmek istemiyorum, o kadar çok var ki, ama bana Larry'i her zaman sevdiren birisini anlatacagim. Senin de seni sevecek ve yönlendirecek bir "Larry" in olmasini diliyorum.

Oglumuz Larry öldüğünde Larry ile esi, Nana ve bana büyük bir huzur kaynagi oldu. Larry Leggett ve Platt'a çalışmaya başladığımda da bana yardım etmişti. Larry'nin bu özverili temaslarına minnettarım. İsimde çalıştığım ve hayatta olduğum sürece onu sevecek ve onu düşünceğim. Larry'nin en değerli temaslarından bir tanesi Kristine'in tabutunun Ozark havayolları ile Joplin'den Milwaukee'ye en iyi şekilde taşınmasını organize etmesidir. St. Louis havaalanında yapılacak transferi takip etmek için o uçak ile kendisi de seyahat etti. Cenaze evi sorumlularının da uçağı karşılamasını ve cenazenin mezarlığa zamanında getirilmesini sağladı. Ona o sırada teşekkür edemediysem de herkese bu özverili nezaket davranışının arkadaşlığın ne olduğunu belirten bir örnek olduğunu herkese söylemek istiyorum. Muhtaç olan bir kişiye yalnızca dostlarının yapabileceği her ne ise yapabilmek. Herhangi bir anda muhtaç olabiliriz. İstenmeden arkadaşlığın gereğini yapmak ve neye malolacağını düşünmemek, iste yaşam bu... Seni seviyorum Larry. Bana verdiğini ileticeğime güven.

TESEKKÜR EDERİM.

Kathy

EFESLİLER 2:8 "İMAN YOLUYLA, LÜTUFLA KURTULDUNUZ. BU SİZİN BASARINIZ DEĞİL, TANRI'NİN ARMAGANIDIR."

Kathy Cui'yi Philip Shen ile birlikte üç dört ay öncesinde kiraladığımız Sanghay'daki yeni fabrikamızı ziyaret ettiğimde tanıdım. Philip beni o günlerde Sanghay'da tek çalışanımız olan Kathy ile tanıştırdıktan sonra o akşam tekrar buluşmak üzere bir toplantıya katılmak üzere ayrıldı. Kathy bana kılavuzluk ve tercümanlık yapacaktı. Philip ayrıldıktan sonra Kathy'nin de Sanghay'da benim gibi yabancı olduğunu farkettim. Aylardan Aralık'ti ve hava gerçekten çok soğuktu. Yünlü takım elbisemin altında soğuktan koruyucu uzun iç çamasırı, içi takviyeli bir paltom ve eldivenlerim vardı. Fabrikamız olacak boş binaya girdim, ve ne olacağını, Çin için ne yapabileceğimizi, Leggett ve Platt'in da Çin için ne anlam taşıyacağını düşünmeye, planlamaya ve düşlemeye başladım. Orada duramayacak kadar üsüdüğümde yine çok soğuk olan ofise geri döndüm. Küçük elektrikli ısıtıcının soğuk ortamı kırmada hiçbir yararı yoktu. Çıplak duvarlara baktım. Ortam soğuktu ve yalnızca iki priz vardı. Kathy bir çaydanlık su ısıtmıyordu, prizlerden birine elektrikli ısıtıcı diğerine bilgisayar bağlıydı (Öylesine bir teknolojik kontrast). Kathy elektrikli ısıtıcıda ısıttığı çorbayı içiyordu. Bana çay ikram etti ve ben ısıtıcıya yakın bir kolye oturarak üstümü çıkarmadan çayı içtim. Kathy çorbasını bitirince ona sorular sormaya başladım.

"Leggett ve Platt'a ne zamandır çalışıyorsun?" Dört beş ay diye cevap verdi. "Bizimle çalışman nasıl oldu?" Babasının Philip ile bir sene kadar önce bir fuarda tanıştığını söyledi. Babasının Mogolistan'da küçük bir mobilya işletmesi varmış ve kızının bir Amerikan şirketinde çalışmasını arzu ediyormuş. O sırada bizim ofisimiz Beijing'deydi, Kathy mulakat için oraya gitmiş, ise alınmış daha sonra ofisimiz Sanghay'a taşınınca o da Sanghay'a gelmiş. Onun yabancı bir şehire taşınmasının büyük bir cesaret olduğunu düşündüm, hem de iki kez... Taşınmak herkes için zor bir iş ama Çin'de bu işi gerçekten zor bir eylemdir. On-onbeş milyon nüfuslu kimseyi tanımadığınız bir şehire taşınmanın, kendinize kalacak bir yer bulmanın ve işe gidip gelecek vasıtayı ayarlamamanın zorluğunu düşünabiliyor musunuz (Kathy'nin Çin'de genellikle olduğu gibi bir arabası yoktu, problem değil çünkü araba kullanmayı da bilmiyordu). Bunu üstelik iki kez yapmak zorunda kalmıştı. Ne cesaret ama! Bu atılımları yapmak güç ve kendine güven isterdi...

Kathy bir taksi çağirdi ve Sanghay'in merkezine dogru yola çıktık. Yol üzerinde kendisine birseyler alacağı apartman dairesinin civarında durduk. Evine giden yol çöplerle kaplıydı. O anda Kristine'i is kariyerine baslarken bu sartlarda tahayyül ettim. Yasasaydı o da Kathy ile aynı yaşlarda olacaktı. Bölge göz alabildigince 15 katlı boyasız binalarla kaplıydı. Her katta yaklaşık on kadar küçük daire vardı ve hepsinin paslı demir parmaklıkla örtülü küçük birer balkonu mevcuttu. En üst dairelerdeki balkonların da parmaklıklı olması beni hayrete düşürmüştü. En çaresiz hirsiz bile oraya tırmanamazdı ve tırmanrsa bile bu evlerde çalınacak birseyler bulunacağından süpheliydim. Kathy'nin böyle bir yerde yaşaması beni rahatsız etmişti.

Hava çok soğuk olduğu için dışarıda pek kimseler yoktu. Dışarıda olanlar da bir anlam ve amaçla hareket ediyorlar, zaman ve enerji israfından kaçınıyor gibiydiler. Kathy'i beklerken taksiden inip biraz yürümeyi düşündüm. Varlığım dışardakilerin merakını çekmişti. Herhalde bu sokakta yürüyen tek Batılı ben olmalıydım. Yürürken her dairenin sokaka bakan tek penceresinden içeriye baktım (ikinci pencere balkona bakıyordu). Pencerelelerin gerisinde ve balkonlarda saksılar, bambu çubuklara asılı çamasırlar ve her türlü ivir zivir vardı. Pencerelelerden bakıldığında içerisinin tek ampul ile aydınlatıldığı, çok az mobilya bulunduğu ve duvarların dışarı gibi boyasız beton olduğu görülyordu. Bu esnada Kathy bana gelip gidelim dediginde taksiden 100 metre uzaklaşmıstım. Taksiye giderken içimdeki Kutsal Ruh olduğunu bildiğim küçük ses bir saat süresince konuşmamı devam ettirdi.

Kathy'e babasının onu oturduğu yerin durumunu bilip bilmediğini sordum. Hayır dedi. Ona yalan söylemiş, oturduğu yeri olduğundan farklı tarif etmişti. Anne ve babasının kendisi için endişelenmesini veya ona para göndermek için kısıtlı imkanlarını zorlamalarını istememisti. Arkadassız ve parasız olma cesaretini göstermişti ve aynı zamanda 1.2 milyar nüfuslu bir ülkede kendisine yardım edebilecek yalnızca iki kişiden yardım istemeyecek kadar da özveriliydi. Taksiye döndüğümüzde yalanın mazereti olmayacağını ama benim aileme söylediğim yalanlarla Kathy'nin kendi ailesine söyledikleri arasında çok büyük bir farklılık olduğunu düşündüm. Kristine'in bu şartlarda yaşayabileceğini düşündüğümde ise ağlayacak gibi oldum. Kathy'e kendisini güvende hissedip hissetmediğini sordugumda bana "Hayır" cevabını verdi. Ben de ona bugünden itibaren orada kalmayacağını eşyalarını da yarın taşıyabileceğini söyledim. Bu geceyi fabrikamıza yakın bir otelde geçirecekti. Teklifimi red etmeye çalıştı. Ama bu bir teklif değildi ve mutlaka olacaktı. Soförün bizi otele götürmesi için ısrar ettim. Kathy'e bu sabah Philip ile birlikte Çin'li elemanlarımızı eğitmek için gelecek teknisyenler için bir daire aradığımızı söyledim. Orada Kathy için de banyolu bir daire kiraladım ve Guangzhou'lu teknisyenimiz Sunny'nin ertesi gün Kathy'nin taşınmasına yardım etmesini sağladım.

Taksi ile tekrar Sanghay'in merkezine giderken Kathy'e ismini nereden aldığını sordum, o da bana batı isimli Çinlilerin çoğuna bu isimlerin okuldaki İngilizce öğretmenleri tarafından verildiğini söyledi. Sonraları Kathy bana İngilizceyi bir çeşit misyoner okulunda öğrendiğini söyleyince içimdeki küçük ses beni ona İsa Mesih'i tanıyıp tanımadığını sormaya zorladı. Verdiği cevabi hiç unutmayacağım. "Onu aklımda biliyorum ama kalbimde değil". Ona İsa üzerine daha fazla bilgi almayı isteyip istemediğini sormadan çantamda bulunan ve bana sevgili Hristiyan Kardeşim Bruce Vaughn tarafından verilen New Testament kitabında ona İsa ile ilgili birkaç fasıl gösterdim ve bunları o gece okumasını istedim. Ona bu konuda daha konuşacağımızı ve olabilecek sorularını da cevaplandıracağımı söyledim.

O gün Philip avukat yazihanesinde iken ben şehirde gezindim ve alışveriş yaptım. Aldıklarımın arasında Kathy'nin yeni evi için bir su isitici de vardı. Nedenini asla anlayamadığım bir şekilde, dairesinde bir soba ve bir buzdolabı vardı ama su isitici yoktu. Kathy ona yaptığım her yardım önerisine karşı çıktı ama ben ona kendi öz kızım bu şartlarda yarasaydı geceleri asla uyuyamayacağımı söyledim. Ona Kristine'in artık yaşamadığını ama benim bir baskasının kızına yardım edebileceğimi söyledim. Artık itiraz etmedi.

Bu bir kişinin İsa Mesih'e gelisinin başlangıcını görmektir. İki sene süre ile Çin'e yaptığım gezilerde Kathy'i birçok kereler gördüm. İsa ve Kathy'nin muntazaman okuduğu İncil'deki hikayeler üzerinde konuşuyorduk. Seyahatlerimin arasında Vera da Kathy'i telefon, faks ve e-posta mesajlar ile teşvik ediyordu. Kathy bana İncil'i İngilizce olduğu için anlamakta güçlük çektiğini söylediğinde ona bir Hristiyan kitabevinden beş tane Çince New Testament almasına yeterli para verdim. Kathy de bu kitapları millerce ötede bir kilise aracılığıyla satın aldı. Bir kilise mensubu kitapları o akşam yemek yedigimiz lokantaya getirdi. O günden sonra Kathy İsa'yi daha yakından tanıdı. Vera ile aramıza yeni katılan inançlı Hristiyan Lillian yaşayan İsa'yi Kathy'nin günlük yaşamına soktular.

Kathy 1998 yılında bir grup Çinli müşterimize tercümanlık yapmak üzere Carthage'e geldi. Gelmeden önce ona İsa'yi kabul ve Kurtarıcı olarak görmeye ve vaftiz olmaya hazır olup olmadığını sordum. Kabul ederse Vera veya ben bunu düzenleyecektik. Rahibim Rusty Maggard Kathy ile mülakat yapmayı ve hazır olduğuna inanırsa onu vaftiz etmeyi kabul etti. O gün geldiğinde Kathy'e bu törende yalnız bulunmayı ya da bizden birkaç kişinin gelmesini tercih edip etmediğini sorduk (Vera ve ben birlikte olmamızı isteyeceğini umuyorduk). Kathy'nin ilk endisesi daha önce hiç tanımadığı rahibin onu vaftiz etmekten imtina edeceği oldu. Bu ihtimali düşünerek bizim de orada olmamızı istedi. Kathy rahip Rusty ile odasında görüşürken biz içeride bekledik. Yaklaşık 30 dakika sonra birlikte çıktılar ve bize bir şey söylemeden Rusty'nin duaya başladığı vaftiz bölümüne geçtiler. Baban, Kristine teyzen ve Larry amcan, baban dört yaşındayken hep birlikte vaftiz olmuşlardı. Onlarınki ve seninki bir kilisede şahit olduğum en güzel anlardı şüphesiz... Tanrı'nın ve Rusty'nin önünde diz çökmüş

Kathy'i seyrederken güzelliği ve sevginin temasını daha önce olmadığı kadar iyi gördüm. Bu bir yetiskinin İsa Mesih'e gelişini ilk görüşümdü. Orada, en zayıf konumda, dizlerinin üzerinde İsa'nın güç ve Lütufunun ona erdiğini ve aktığını görebilirdiniz. Orada İsa'nın çarşıta söylediği son sözlerini hatırlayarak ağladım "Herşey sona erdi". Şimdi Kathy için de herşey sona ermisti. Nereye giderse gitsin, basına ne gelirse gelsin o artık asla yalnız değildi. İsa Mesih onun kalbine sevgi temasının O'na özgü versiyonunu yerleştirmisti... O'nu soranlara O'nun hediyesi: Kutsal Ruh.

Harry

ROMALILAR 5:15 "ISA MESİH'İN LÜTUFUYLA VERİLEN BAGIS BIRÇOKLARI YARARINA DAHA DA ÇOGALDI".

İsim hakkında bildiğim herseyi, is hayatini ve isimde çalışmayı dört kişiye borçluyum: babam, John De Santis, Larry Higgins ve Harry Cornell. Kendilerine sükran duyduğum diğer büyükbaban Felix gibi baskaları da var. çok aptalca birsey yapmaya hazırlandığım sırada onun elyazisiyle yazdığı "Yuvana hosgeldin" notunu asla unutamam (Bir gün bu uzun hikayeyi sana sakın bir balık avında anlatırım).

Harry Cornell'i 1972 yılında tanıdım. İlk müşterek öğle yemegimizde bana yeni Wells otomatik yay makinesini en iyi şekilde çalıştırmak için Leggett ve Platt'a neler yapılması gerektiğini sormustu. Bugüne kadar beni (ve sayısız baskalarını) isin tamamlanması için zamanlarının %110, %120'sini vermesini, her imkanın zorlanmasını ve Tanrı'nın bize verdiği bütün yetenekleri sonuna kadar kullanmamızı temin etti. O her zaman ben ve benim gibi sıradan kişilerin motive edilerek sıradışı sonuçlar elde edilmesini sağladı.

Harry'nin kendi özellikleri ile yoğrulmuş bir kişi olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda (o söylememi istemese de) onun çok derin, yaşayan, hizmet eden ve paylasan bir Hristiyan olduğunu da biliyorum. Harry bana çok kez ve değişik şekillerdeki sevgisiyle dokundu... Kimi kereler kalbiyle, kiminde ayagi ile... Bu temaslar ancak ve ancak bir dostun ya da bazı kereler bir babanın kalbinden gelebilirdi.

Eğer bir gün birisi üniversiteye bir saat bile gitmemiş bir lise mezununun nasıl 50'den fazla patenti olduğunu, başkan yardımcılığına yükseldiğini, bir Fortune 500 firmasında üst düzey yönetici olduğunu ve Leggett ve Platt firmasının başarısına katkısı olduğunu sorarsa onlara bunun Tanrı'nın ve Harry'nin başarısı olduğunu söyle. Büyükbabanın değil. Onlara bana yolu gösterdikleri ve baskaları ile paylaşmayı öğrettikleri için ayrıca tesekkür ederim.

Bu inanılmaz sevgi temasi için şükürler olsun ve tesekkürler Harry.

Chiara

LUKA 2:40 "ÇOCUK BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR VE BILGELİKTE YETKİNLEŞİYORDU. TANRI'NİN LÜTUFU ONUN ÜZERİNEYDİ".

Kristine öldüğünde kalbimin etrafına bir mil yüksekliğinde ve bir mil kalınlığında bir duvar çekmistim. Nana'nin veya babanın oradan dışarı çıkmasını ve daha önemlisi hiç kimsenin özellikle küçük bir kızın içine girmesini engellemek istiyordum. O günlerde sevgiyi yasaklarsam sevmeye ile birlikte gelen aciyi de önleyebilirim diye düşünmek bana mantıklı geliyordu. Noah, yanılmısam, sevgi ile gelebilen acı için değil, duvar konusunda yanılmısam.

Sen 1998 Ocak ayında doğdun ve hiçbir duvar ne kadar yüksek ve kalın olursa olsun seni engelleyemezdi. Senin bir tebessümün veya kucaklaman o duvarı sihirbaz gibi yok etmeye yeterdi ama bu sansi senden önce birisi senin için kullandı. 1998 Ekiminde annen, baban ile birlikte bir İtalyan ailesi ile tatil yaptık. Onları davet ettiğimizde kızları Chiara'yı da getireceklerini bilmiyorduk. Onu havaalanında gördüğümüzde bizim için sürpriz oldu ama bu küçük kız 48 saat içinde kalbimdeki duvarı Samson gibi paramparça etti. O ancak birkaç kelime İngilizce ama ciltlerce sevgi konuşuyordu.

Bu yedi yaşındaki kız bir hafta içinde kalbimi kazanmıyordu, birçok yönüyle Kristine gibi. Bir sonraki yaz Chiara Nana ve benimle altı hafta geçirmeyi kabul etti (Tabii ailesinin rızası ile). Bu altı hafta bana bir kısmını bildiğim ama unuttuğum çok şey öğretti. Bir çocukla nasıl oynanır, bir çocuk nasıl oynar ve o esnada başka bir şey yapmamaya nasıl özen gösterilir gibi... Chiara'nin temasının bana en büyük hediyesi bir çocuğu sevmenin nesesini ve bir çocuğun seni sevmesinin ve bunu sana söylemesinin getirdiği bütünleşme duygusuydu. Bu hislerin ne kadar güzel olduğunu baban, Kristine ve Larry henüz çocukken sevgilerini benimle paylaştıklarından bu yana unutmam.

Kokan Yasli Hanim

II KORINTLILER 1:12 "INSAN BILGELIGI ILE DEGIL TANRI'NIN LÜTUFU ILE".

Noah bu hikayede bize Isa tarafından verilen ve devamlı olarak birlikte olduğumuz dost, Kutsal Ruh'tan bir çok kez söz ettim. Isa'nin sevgi teması olan bu hediye ve Lütuf karşılıksızdır... onları bulduğumuz, onları hak ettiğimiz ve de asla onları elde etmek için çalıştığımızdan değil... Onu ancak Isa'nin kendisi hediye edebilir çünkü o bunun bedelini bizim için çarşıya ödemişti. Sana hayatımda Isa'nin benimle olmadığı bir an bile bulunmadığını söylemişim (Benim O'nunla olmadığı zamanlar çok oldu) ve Tanrı'nin kim olduğunu anlamakta hiç güçlük çekmedim ama Kutsal Ruh hakkında hiç bilgim yoktu. Bunu öğrenemedim.

Sana Kutsal Ruh hakkında ikisi de uçakta geçen iki hikaye anlatacağım. Birincisi Kutsal Ruh'u nasıl gerçekten tanıdığımı ikinci hikaye de Kutsal Ruh'un beni bana rağmen nasıl kullandığı ile ilgili...

Yıllar önce kapasitesinden fazla bilet satılmış bir uçağa binmişim. Daha da kötüsü oturduğum koltuk ortadaydı. Senin de bildiğin gibi orta koltuğa pek sigmam. Uçağın kalkışı rötarlıydı ve ben orada oturdukça iki yanımdaki kişilerden, hosteslerden, havayolundan ve gözüme ilisen herseyden nefret etmeye başladım. Gerçekte yerimin darlığı, çok sisman oluşum nedeniyle koltuğa sığmayışım onların suçu değildi ama bu benim kızgınlığımı yenmemi sağlamıyordu. Orada kendime acıyarak ve geçen her dakika daha kızgın hale gelerek oturuyordum. Orada öylece otururken kafamda bir sesin Incil'imi okumamı söylediğini duydum. Bu sözler birkaç kez tekrarlandıktan sonra kollarımı açarak iki yanımdaki beyleri ittim ve eğilerek önümdeki sıranın altında bulunan çantama uzandım.

Incil'imi elime aldığımda uçak kalktı, hostesler yemek servisi yapıyordu ve uçağın arka tarafına giderek rahatça ayakta durma şansım yoktu. Incil'imde en son okuduğum bölümü açtım ve John, Bölüm 20'deki şu kelimelere geldim "O onlara nefes etti ve onlara Kutsal Ruh'u alin" dedi. Bu kelimeleri okur okumaz Arsimet'in yaptığı gibi "Evreka" diye bağırDIM. On metre civarımdaki herkes bu çığlığın şimdi ne yapacağını ne söyleyeceğini merak etmiş olmalıydı. Her iki yanımda oturanlar eğer imkan olsaydı yanımdan kaçarlardı. Bu kelimeyi daha önce kullandığımı hatırlamıyorum (Bu hikaye

disinda) bundan sonrada kullanmadim. Ama o anda o sevinçle agzimdan çıkan kelime bu olmustu. Artık bir üzüntü partisinin bas konugu degildim. Çok sevinçliydim. İşte o anda Tanrı, İsa Mesih ve Kutsal Ruh arasındaki fiziksel ilişkiyi kurabilmistim. Cennetteki Tanrı ile İsa Mesih'in sahsında yaratılmış Tanrı arasındaki ilişkiyi tahayyül etmek benim için kolay olmustu ama Kutsal Ruh'un bu ilişkideki yerini hayal edememistim. O kelimeleri okur okumaz Kutsal Ruh'un kurtaricimizin nefesi ile Tanrı'ya olan ilişkisini bulmuş oldum. Kutsal Ruh bize İsa'nın ikinci hediyesiydi (Birincisi bizler için çarمیha gerilmesiydi).

Pazar günleri bir okulda verdiğim derste öğrenciler ile paylaştığım bir diğer uçak hikayesini sana anlatmak istiyorum. Bu öğrencilerden birisi liseden mezun olduktan birkaç yıl sonra Carthage geldiğinde benim sınıfıma uğradı ve ben o gün bu hikayeyi tekrar anlattım. Bitirdiğimde John bunu yazmamı ve yazılı olursa baskalarında kendisi gibi bundan yararlanacağını bana söyledi. Ben yazıya "Problemlerin Olduğunu Düşünüyorsan Pembe ve Gri Renkli Esomanlı Kokan Yaslı Hanım'ı Hatırla" başlığını koydum.

Saat 04.00'te Carthage'den berrak ve soguk bir sabah Springfield'den St Louis'e saat 06.00'da kalkan uçağa binmek üzere hareket ettim. Uçak Springfield'den kalktığında (koridor koltuğunda oturuyordum) gökyüzü masmaviydi ve St Louise'e yaklaşıırken nefis bir gündüğü seyrettim. İndiğimizde pencereden dışarı baktığımda pist dışında her yerin yarım metre karla kaplı olduğunu hayretle gördüm. Anlaşıldığı kadarıyla bir kar fırtınası bir önceki gün ve gece boyunca Carthage ve Springfield'e ugramamış ama St Louise epeyi kar yağdırmıştı. Bineceğim uçak simdiden üç saat rotarlıydı ama ne zaman kalkacağı da belli değildi. Bekledikçe sınırlendim ve kızgınlığım giderek arttı.

Seyahatimi bir gün sonraya alabilir ve Amerikanın dogu kesimini felç eden bu kar fırtınasından etkilenmeyebilirdim. Burada bekleyeceğime ofisimde verimli olabilirdim. Oysa ben bu kalabalık havaalanında bir aptal uçağı beklemek zorundaydım. Kavga çıkarmaya hazırdım! Sonunda uçağa binis anonsu yapıldı ve sans eseri en önde üstelik yanındaki koltuk bos olan bir koridor koltuğuna yerlestim. Yanımdaki koltuğa evraklarımı yayıp çalışmaya başlayabilecektim. Ama kapılar kapanmadan hemen önce iki görevlinin yardımıyla gri pembeli esoman giymis yorgun bir hanım uçağa bindirildi. Tahmin edin nereye oturdu? Bildiniz, benim yanımdaki bos koltuğa... Kapılar kapandı, uçak 15-20 metre geriye gitti ve motorları stop etti. Bu kez "Evreka" çığığı yoktu. Pilotun sesi, bir trafik sıkışıklığı nedeniyle en az 90 dakika beklemek zorunda olduğumuzu anons ettiginde sınırdan kendimi kaybetmek üzereydim. Simdi bana hiçbir zararı dokunmamış bu ufak tefek yaslı hanım bütün kızgınlığımın hedefi olmustu. Yalnızca bana ait olan bos koltuğu isgal etmekle kalmamış olan bu hanım inanılmayacak kadar da kötü kokuyordu. Ne çalışacak bir yer ne de konuşacak birisi. Yani iste pis kokuyordu, konuşacak ortak bir konumuz nasıl olabilirdi ki?

Yan gözle baktığımda koltuk kemerini bağlamakta zorluk çektiğini görüyordum ama yardımcı olmayı düşünmedim bile. Kötü hava ve yıkanmayı düşünmemiş olan bu kadın günümü zehir etmişti, ona neden yardım edecektim ki? O anda aynı sakin ses geri döndü ve bana "Ona yardım teklif et" dedi. Bunu kafamın içinde ses ile benim aramda sessiz bir tartışma takip etti. Bunun birkaç saniyeden fazla sürmediğine emindim ama bana daha uzun gibi geldi. Ona yardımcı olmak istediğimi söylediğimde ise cevabi "Hayır" oldu. Kendi kendime çok iyi dedim şimdi kendi kendime acımaya devam edebilir ve artık onu unutabilirdim. Fakat ses tekrar geri geldi ve "Ona tekrar sor" dedi. Kafamda yine kısa bir tartışma oldu ve ben yine kaybettim. "Koltuk kemerinizi takmanıza yardımcı olabilir miyim?". Cevap yine "Hayır" oldu. Kendi kendime ona iki kere yardım teklif ettim ikisinde de hayır dedi artık ses ile isim bitti diye düşündüm. Ama ses benim terar sorabileceğimi biliyordu ve bana yine sormamı söyledi. Tekrar sordum ve bu kez "Evet" cevabi alınca hayal kırıklığına uğradım. Kemerini ayarladım, düzelttim ve bağladım. Tesekkür ya da tek kelime etmedi bana. Tam bu ilişkinin bittiğini düşünürken sesin varlığını unutmamıştım. Sesten tekrar komutumu aldım ve "İyi misiniz?" diye sordum. Cevap yoktu. Sesin dürtüklemesiyle tekrar sordum. Bu kez derin bir nefes aldı, içini çekti ve "Hayır" dedi. Şimdi ben kendimi balık yemi kutusunu açmış ama balık avlamak istemeyen birisi gibi hissediyordum. Dürüst olalım çoğu kez insanlara nezaket gereği nasıl olduklarını sordüğümüzde onlardan "çok iyiyim" cevabını duymak isteriz. Onlara yalnızca nazik olmayı isteriz, problemlerini dinlemeyi değil. Bu da o sorulardan biriydi, gerçekte nazik veya kibar olmak değildi amacım, bana söylenen yapıyordum. Ama ses yine galip geldi ve ona "Yardımcı olabilir miyim?" dedim.

Hanımın hikayesi bir gün önce başlamıştı. Kendisi ve kocası Boston'da beyin kanserinden ölmek üzere olan kızları ile birlikte olabilmek için Dallas'tan yola çıkmışlardı. St Louise geldiklerinde alan kar fırtınası sebebiyle kapanmıştı. Bu yaşlı ve üzüntülü çift Boston'da son saatlerini yaşayan kızları ile beraber olmak yerine bu havaalanında mahsur kalmışlardı. Kocası ile beraber beklerken kocasının ani bir kalp krizi geçirdiğini ve anında yaşamını yitirdiğini bana anlattı. Cebinde çok az bir para ile yalnızca kendilerini ve kötü havanın planlarını aksattığını düşünen binlerce insanın önünden geçtiği bu bayanın durumunu düşünebiliyor musunuz? Yardım isteyebileceği kimse yoktu ve kimse de ona yardımcı olmayı düşünmüyordu.

Sağlık görevlileri geldiğinde doğan karışıklığı ve olayı seyredenleri gözünde canlandırabilirsin. Kocasını bir hastaneye kaldırmışlar, ölümü anons edilmiş ve bir cenaze evine haber verilmiş. Bu gri pembe esofmanlı yaşlı hanım bütün geceyi uykusuz, formları doldurmak ve cenaze evi ile işlemleri yürütmekle geçirmişti. Daha sonra havaalanına geri dönmüş ve durumunu öğrenmek için kızının evini aradığında telefona torunu çıkmış ve annesinin bir saat önce öldüğünü söylemişti. Saatler önce olan bu telefon konuşmasından sonra havaalanında bekliyor ve Boston'a giderek kızının cenaze hazırlıklarını yapması gerekiyordu. O konuştukça algıladığım koku

azalmaya basladi. Hikayesini bitirdiginde onun için yapmayacagim hiçbir sey yoktu. Kendimi o anda ona kendi öz annem kadar yakin hissediyordum. Ona Isa Mesih'in kalbinde olup olmadigini sordum. Oturdugundan bu yana ilk kez his dolu bir sesle ve tereddüt etmeden "Evet" dedi. Ona kizinin Isa Mesih'in bilincinde olup olmadigini sordugumda yine "Evet" dedi ve bir Hiristiyan anne gururu ile kizinin Tanri'yi ne kadar sevdigini, kaderi ve kanser hastaligina olan tevekkülünü anlatti. Bir saat süre ile birbirimizden konustuk ben de ona oglumuz Tom ve Cennet'teki iki çocukumuzu anlattim.

Ona kocasinin Isa Mesih'i kabul edip etmedigini sordugumda yüzündeki ifade üzüntüye dönüştü ve sanmadigini söyledi. Onun birkaç kez televizyonda konusan bir rahibi dinlerken gördüğünü ama onun Isa'yi kurtaricisi olarak tanidigini kendisine hiç söylemedigini anlatti.

Uçaga binisimden bu yana iki saatten fazla geçmişti. Oturdugumuz yerde uçagin kalkisini bekledigimizi unutmustum. Sonunda motorlar çalışti ve uçak havalanirken o basini omuzuma koyarak uykuya daldi. Boston'a geldigimizde onu uyandirdim ve uçaktan inmesine yardım ettim. Onu nereye isterse götürebilecegimi söyledim ama torunu onu karsilamaya gelmisti. Birbirimizin adini bile bilmeden kucaklastik ve vedalastik, yekdigirimizin kalbini çok iyi taniyorduk.

Pembe gri esofmanli hanimin hayatima girmesine sükran duyuyorum. O sesi de seviyorum. Tartismayi kısa kesmeyi ve söyleneni daha çabuk yapmayı öğreniyorum. Isa Mesih'e onunla karsilastigimda onun bana bir hediye olan sesine tesekkür etmek için sabirsizlanıyorum. Aklimizin ve kalbimizin daima açık olması ve sesi isitmeye ve gerekeni yapmaya hazır olmamız için dua ediyorum.

ROMALILAR 15:15 "TANRI'NIN BANA BAGISLADIGI LÜTUFLA BAZI NOKTALARI HATIRLATMAK İÇİN SIZE YAZMA CESARETİNİ GÖSTERDİM."

Bölüm 12: Birlikte Bitirirken

ISAIAH 40:29-31 "O ZAYIFLARA GÜÇ VERDİ, HEYBETLİ OLMAYANLARIN GÜCÜNÜ ARTTIRDI. GENÇLER BİLE YORGUN DÜSÜP BAYILIRLAR VE GENÇLER TAMAMIYLA PES EDEBİLİRLER: FAKAT ONLAR TANRI'NIN GÜÇLERİNİ YENİLEMESİNİ BEKLEMELİDİRLER; ONLARA KARTALLAR GİBİ KANAT TAKILACAKTIR; ONLAR YORULMADAN KOSACAKLAR, YÜRÜYECEKLER VE BAYILMAYACAKLARDIR."

Noah bu sayfalar sana ömrümün çoğu yılları sensiz olan bölümünü anlattı. Baban, Kristine ve Larry'nin yaşamımıza girdiği gibi (Benim ve Nana'nın) sen de bir gün bitecek ve tüm bildiklerimizi yeniden degistirecek olan geleceğimizin bir bölümüsün. Sen inanılması güç bir sevgi teması ve kesinlikle Lütuf'un yasayan bir timsalisin.

Sana (ve tabii erkek ve kızkardeşlerine) Lütuf nedeniyle ve onun vasıtasıyla yasanmış bir hayatın örnek aldığı Lütufun gerçek anlamını sana öğretmeye çalıştım. Senin sunları bir saniye bile düşünmeyeceğini ümit ediyorum :

- Hakkim olandan fazlasını aldım.
- Hakkı olanın payını aldım.
- Nana hakkı olanı almadi (Bunu Nana'ya bırakıyorum, doğrusu da budur, gerektiği zamanda kendi hikayelerini seninle paylaşacaktır).
- Herhangi bir kişi birbirimize temas ettiğimizde gerekli olan Lütuf miktarından daha azını aldı.

Sevgi dokunusu ile her lütuflandırıldığımızda bu ona ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz veya istediğimiz için olmayabilir. Ne yazık ki bana olan sevgi temaslarında çoğu kere yeterince mutlu ve sükran duyucu olamadım. Acindırma partisine şeref konuğu olarak katılmak çok kolaydır.

Çoğu kere sevgi temasını tanıyamadım. Çoğu kereler tepkim "çok az, çok geç", "çok fazla, çok erken" veya "şimdi değil Tanrım, henüz hazır değilim" şeklinde oldu. Daha kötüsü ise bir temasın içeriğini anlayamamakti. Tanrı'nın verdiği hak edilmeyen ve layık olmadığım bir hediye. Sükran duyacağıma sorguladım, direnç gösterdim ve yaşamımda olan her güzel şey için kendi kendime böbürlendim. Noah iyi haber su ki

sorgulamamayi ve direnç göstermemeyi öğrendim. Ödül geldiğinde de kabul ve sükran duymayı da öğrendim.

1995 yılında Kristine'in ölümünden 10 yıl sonra O'nun sevgi temasından aldığım dersleri ile (ve hep devam edecek) başladığım ve bildiğim herşeyin degistigini ve daima degiseceğini öğrenmeye başladığım için sükran duyuyorum.

Baban ve ben Malcolm Markus (O senin taniman için sabirsizlandığım bir baska temastir) ile oğlu Adam ile birlikte balık avi için British Columbia'sına uçacaktık. Bu yolculugu bir yıldır planlamistik. Hareketimizden iki gün önce Nana'nin bogazi agrimaya basladı ve o da Dr. Edwards'i arayarak ilaç istedi. Temas isi ele aldı. Dr. Edwards onu görmeden ilaç vermeyeceğini söyleyince o da doktorun ofisine gitti.

O gece eve döndüğümde Nana Dr. Edwards'in evinde benden telefon bekledigini söyledi. Telefon ettigim Dr. Edwards bana Nana'nin kalbinde bir kan pihtilasmasi problemi oldugunu söyledi. O gün gerekli testleri yapmisti (Nana ise isyerimde bana bu durumu bildirmemisti). Dr. Edwards Nana'yi ertesi gün Dr. Moore'in muayene edeceğini ve eger birseyler yapılmazsa Nana'yi yıl sonuna kadar kaybedebileceğimizi söyledi. Temas 1.

Ertesi gün Dr. Moore'un ofisine gittik. Nana yıllar önce onun esi ile tenis oynamisti. Ben de Dr. Moore ile bir Camino hafta sonu toplantısına katılmış ama onu o zamandan beri görmemistim, beni hatırlayacağını da sanmiyordum. Ofisinin bir odasında Nana ve ben beklerken Dr. Moore odaya girdi biz kendimizi takdim için ayaga kalktigimizda bana gülümseyerek "Seni hatırlıyorum" dedi. Daha sonra beni kucakladı ve Nana'ya dönerek iki elini de tuttu ve ona "Biz seni sagligina kavusturacağız" dedi. "Biz" kelimesini söyleyis tarzından "Biz" kelimesi ile ne kastettigini anlamistik. Elele tutusmamizi istedi ve bize "TANRI'nin" onun ellerine beceri, kafasının içine de bilgi ve deneyim yerlestirdigini söyledi. Daha sonra birlikte dua ettik. Temas 2.

Ofisinde yaptigi ve Dr. Moore'un bulgularini dogrulayan birçok testten sonra Nana'nin tekerlekli iskemlesini ofis bloku ile hastane arasındaki yeralti koridorundan iterek hastaneye geçtik. Daha önce asistani Rob'a telefon etmiş ve Nana'nin odasını hazırlatmisti. Bizimle yaklaşık bir saat kadar kaldı, Nana herşeyin onun nezaretinde olmasını ve Joplin'de yapılacak ameliyatın da Dr. Graham tarafından yapılmasını istedi.

Nana'nin akciğerleri kalp problemi nedeniyle siviyla dolmuştu ve hastanede kaldığı 11 gün süresince bu sivi alındı ve vücudu güçlendi. Noah, 12 gün önce Dr. Edwards ona problemini söylediğinde doktora, bu isin acil olup olmadığını acil degilse biz babanla balık avi için seyahate çıktığımızda tedavi olmayı düşündüğünü söylemişti. Aslında o

kendisini iyi hissederek "Y"de çalısmaya devam etmişti. Kalp rahatsızlığının ciddiyetini bildiği halde seyahatimizi kendisi için iptal etmemizi istememisti.

Nana ameliyattan bir hafta önce yine dinlenmek için eve geldi. Annen ve baban bizimle beraber olmak için Minneapolis'ten geldiler. Nana Dr. Edwards'tan hastalığının teshisini duyduğundan bu yana çok huzurluydu. Ama ben degildim. Hiçbirimiz onun ameliyattan sag çıkmasını beklemiyorduk. Çocukluğunda geçirdiği Romatizmal hastalık nedeniyle kalbi büyümüş ve kalbindeki mitro kapakçığı yıllarca tahribata ugramisti. Artık her sabah isten önce hastaneye giderek Nana ile bir saat geçiriyor ve sonra ise gidiyordum ama ofiste de pek bir şey yapamıyordum. Nana'nin hastanede yattığı ilk gece evde onsuz olmak bana çok dokunmustu. Benim üzgün olduğumu tahmin eden bir dost aradı ve on dakika sonra eve geldi. Mutfakta tek bir isik yaniyordu. Nana isikların hep açık olmasını severdi ama o olmadığı için yakmamistim hepsini. Bende bir saat kadar kaldı (Tesekkür ederim Jay). Yataga Nana'siz gittimimde bu yalnızlığın belki de devamlı olacağını düşündüm. Bu şekilde geçen bir diğer gün ve geceden sonra ertesi gün ofiste çok huzursuz olduğumu farkettim.

Eve giderek çimleri kesmeyi düşündüm. Bu kez Tanrı'ya bağırmadım. Bu kez Nana ve kendime "Tanrı'nin dediği olur" olgusunu yürütmek için güç ve huzur diledim. Duamin Nana için kabul edildiğini biliyordum ama yine de çok endiseliydim. Herseyden çok sevdiğim bir kişinin, benim en iyi dostumun, on yıl önce kızimizin canını alan aynı nedenle ölüme gitmesi düşüncesini kafamdan atamıyordum.

O gün hava çok sıcaktı. Çimleri keserken ağlamaya ve dua etmeye başladım. Bir yandan terliyor bir yandan ağlıyordum yanaklarım suya batmış gibiydi. Ben dua etmeyi sürdürürken o tanıdık ses duami kesti ve bana "Zafer kazanıldı. Eger ölürse İsa ile beraber olacak. Eger yasarsa o İsa ile beraber olacak" dedi. On yıl önce Nana'nin ellerinden bana geçen huzur yerine şimdi Nana ve benim için sevinç gözyaşları vardı. Ameliyattan önceki bir hafta süresince Nana ile birlikte olduk, neselendik, güldük, ağladık ve birlikte dua ettik. İkimiz de huzur içindeydik. Temas 3.

Bu kez Nana'yi ameliyata götürürlerken ben de birlikte yürüdüm. Holün sonunda onun ameliyat bölümüne benim de bekleme salonuna ayrılmazdan önce tekerlekli sedyeyi durdurdum, eğilerek onu öptüm ve onu sevdiğimi söyledim. Hemsireye Nana'ya birsey verebilir miyim diye sordum, Dr. Graham da oradaydı, vereceğim şeyi bir kolye gibi boynuna takamazdım çünkü göğsü açılacak ve kalbinde bir kapakçık degistirilecek diğeri de onarılacaktı. Dr. Graham bana "Evet" dedi. Hemsire küçük poseti aldı ve Nana'nin bacasına bantladı. Bu gümüş bir Celtic haçıydı, üzerinde "Tanrı'nin dediği olur" sözcükleri ile bir balık vardı. Nana'nin on yıl önce bana söylediği ve bana Kristine'in ölümüne katlanma huzuru ve gücü veren kelimeler şimdi bes saatlik ameliyat ve iki günlük yoğun bakım süresince Nana ile birlikte olacaktı. O haçın hala Nana'da olduğuna inanıyorum, onu belki bir gün sana verecektir.

Iste Noah, bu bir Lütuf... bazen görmesi kolay, çoğu kereler gizli. Her iki şekilde de o Tanrı'nın Kendisinden gelen bir sevgi teması...

Bu son birkaç kelimeyi yazarken annenin hamile olduğunu biliyorum. Bu sonbahar bir kız veya erkek kardesin olacak. Sevgi teması dokunmaya hep devam edecek... Bildiğim tek şey her sevgi temasının o ana kadar öğrendiğim her şeyi değiştirdiğidir. Tek bir şeyin dışında: Tanrı seni seviyor, Tanrı beni seviyor, Tanrı hepimizi esit olarak sever ve onun Lütufu hepimize yeter.

ONUN HUZURU ŞİMDİ VE EBEDİYEN SENİNLE OLSUN.

AMİN.

MATTA 11:28-30